

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине
К По₂ – 5/18
Дана: 19.09.2019. године
Београд
Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије [REDACTED], председника већа и судија [REDACTED] и [REDACTED], чланова већа, са записничарем [REDACTED], у кривичном предмету против окривљени Вида Лујић Николе, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број Т 18 0 КТРЗ 00 11999 18 од 24.01.2018. године која је преузета на заступање и уређена актом Тужилаштва за ратне злочине КТО.број 4/18 од 12.09.2018. године, након одржаног јавног, главног претреса, завршеног дана 10.09.2019. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине [REDACTED], окривљеног и његовог браниоца адвоката Марка Николића, једногласно је донео и јавно објавио дана 19.09.2019. године,

ПРЕСУДУ

Окривљени ВИДА-ЛУЈИЋ НИКОЛА, [REDACTED]

[REDACTED]

Крив је

Што је:

За време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио у периоду од 1992. до 1995. године између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у тој републици, као припадник [REDACTED] оружане стране у том сукобу, јединице састављене од локалног

становништва са подручја Брчког, тзв. "Црвене Беретке" кршећи правила међународног права и то члан 3. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, ратификоване од Народне скупштине ФНРЈ („Сл.лист ФНРЈ“ бр.24/50) и противно члану 4. став 1. и став 2. тачка е) и члану 13. II Допунског протокола уз ову Конвенцију, принудио на обљубу цивилно лице оштећену [REDACTED], тако што је:

Дана 20. јуна 1992. године, у тадашњој улици [REDACTED] у Брчком, заједно са још два непозната униформисана војника, обучен у маскирну војну униформу и наоружан пиштољем, дошао у породичну кућу [REDACTED], те пред истом извадио пиштољ и напунио га мецима и вратио назад у свој џеп, а што је код [REDACTED] изазвало осећај страха за властити живот, те затим [REDACTED] наредио да му преда злато и новац који има, па када је то исто учинила, принудио је на обљубу, искористивши том приликом окружење присиле, са пиштољем при себи пришао јој, узео је за руку и наредбодавно рекао „Хајде са мном“, одвео је у купатило и закључао врата, а потом је ухватио за главу, оборио у клечећи положај, те јој свој полни орган ставио у уста, након чега јој је скинуо доњи део тренерке и својим полним органом продро у полни орган [REDACTED], знајући да је при том чину [REDACTED] имала осећај изгубљености и била у стању шока, па када се иста окренула и сагнула према лавабоу да се умије, својим полним органом покушао продрети у њен анални отвор, а након вриске [REDACTED] да то не чини престао је, извео је из купатила, а потом је одвео у спаваћу собу, при чему је све време држао пиштољ у руци, легао на кревет, те оштећеној [REDACTED] наредио да скине доњи део тренерке и легне на њега, након чега је поново својим полним органом продро у полни орган оштећене, а при том чину му је [REDACTED] тражила да је убије, на шта је окривљени одговорио да он није задужен за то, док су за то време остала два војника извршила преметачину и полупали ствари по кући, да би након извршеног силовања над [REDACTED] са непознатим војницима напустио кућу и удаљио се у непознатом правцу, а којом приликом је [REDACTED] претрпела тешке душевне болове, што је за последицу довело до посттрауматског стресног поремећаја хроничног ток (ПТСП) и дугогодишњег лечења,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

-па га суд на основу наведених законских прописа и применом одредби члана 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП обавезује се окривљени Вида Лујић Никола да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 41.494,62 динара као и да плати трошкове судског паушала у износу од 15.000,00 динара, у року од 15 (петнаест) дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број Т 18 0 КТРЗ 00 11999 18 од 24.01.2018. године која је преузета на заступање и уређена актом Тужилаштва за ратне злочине КТО.број 4/18 од 12.09.2018. године, окривљени Вида

Лујић Николи стављено је на терет извршење кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се, између осталог, о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

У завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине је навео да је изведеним доказима несумњиво утврђено да је окривљени Вида Лујић Никола извршио кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва, тако што је силовао оштећену [REDACTED], на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице. Најпре је указао на испуњеност заједничких битних елемената кривичног дела Ратни злочина против цивилног становништва, а то су, пре свега, да је оружани сукоб постојао, да је у конкретном случају постојало кршење међународног хуманитарног права и да је то кршење било тешко, затим да је кривично дело које је стављено на терет оптуженом било извршено у контексту, односно, у вези са оружаним сукобом и, најзад, да је кривично дело почињено против особа које нису узеле активно учешће у непријатељствима, односно према заштићеним лицима, како то налажу Женевске конвенције.

Даље је навео да у погледу елемената кривичног дела Силовање, радњу извршења представља свака сексуална пенетрација, без обзира колико незнатна, у вагину или анус жртве, пенисом починиоца или било којим другим предметом којим се починилац послужио, или уста жртве пенисом починиоца када до такве сексуалне пенетрације дође без пристанка жртве. Пристанак за ту сврху мора бити дат добровољно, као резултат слободне воље жртве, процењен на основу контекста постојећих околности. Субјективни елемент дела је намера да се постигне сексуална пенетрација и знање да се то догађа без пристанка жртве. Отпор жртве није услов за постојање кривичног дела, нити примена силе није сама по себи елемент кривичног дела силовања. Истакао је да према оштећеној није испољена физичка сила, већ психичка принуда, изазивање страха за живот, јер је окривљени био у униформи, заједно са још друга два војника и имао је пиштољ, те у конкретном случају нису ни морале бити видљиве повреде од употребе физичке силе. Последице психичке природе су и данас присутне код оштећене, што произилази из њеног сведочења, али и материјалних доказа.

Оштећена је, врло прецизно и детаљно, описала начин и присилне околности извршења дела, тако да није било реално, нити могуће, да пружи отпор, те да је пенетрација извршена без њене сагласности. Даље је навео да треба имати у виду време и друштвене околности које су владале у Босни и Херцеговини и конкретно у Брчком у време извршења кривичног дела, чињеницу да је оштећена [REDACTED] вероисповести, да је припадала патријархалној заједници, да је кривично дело извршено када је била сама и

незаштићена, те да је након кривичног дела свима на које је наишла рекла шта јој се десило и отишла на преглед код лекара, што оповргава наводе одбране да је кривично дело пријављено много година касније и да се ради о некој завери, [REDACTED], јер је оштећена урадила све што је у њеној моћи да одмах пријави дело, што је потврђено исказом оштећене и исказима сведока. Сведок [REDACTED] или [REDACTED], како су га звали, је потврдио присуство окривљеног на лицу места и идентификовао га као [REDACTED] сина, сина особе која му је ближа по годинама и коју је боље познавао, чиме је у потпуности оповргнута његова одбрана.

Даље је навео да сведок [REDACTED] говори управо како је био присутан када је оштећена рекла мужу [REDACTED], [REDACTED] и полицајцу [REDACTED], да је силована и потврдио да је оштећена вођена код лекара. У истом смеру, сведок [REDACTED] је потврдио све друге исказе, да му је оштећена одмах рекла да је силована, а муж оштећене је потврдио, како садржину исказа своје супруге тако и исказ [REDACTED] недвосмислено наводећи да је за силовање, од његове жене, сазнао и [REDACTED] и инспектор [REDACTED], те потврдио да је његова супруга ишла на лекарски преглед. Надаље, како је навео, сведок [REDACTED] звана [REDACTED] је такође потврдила да је [REDACTED] био присутан у време непосредно након дела и на месту извршења кривичног дела, а такође је потврдила и исказе осталих сведока, прво у погледу одвођења [REDACTED], а и после да је након спорног догађаја видела да [REDACTED] прича [REDACTED] шта се дешава. Врло је јасно да сви сведоци говоре истину и да је неспоран след догађаја.

Идентитет окривљеног је такође неспорно утврђен на основу исказа оштећене као и сведока [REDACTED] и [REDACTED]. Недоследности у исказу [REDACTED] и оштећене [REDACTED] ко је коме први рекао да је војник који ју је силовао управо Никица, како се окривљени раније звао, су нормалне, због протеча времена и никако не могу утицати на закључак да су њих двоје сагласни о идентитету лица које је извршило силовање. Ово посебно у ситуацији, кад због других доказа није спорно да је то извршилац кривичног дела. Имајући у виду све наведено, те чињеницу да је окривљени Вида Лујић Никола био свестан свог дела и хтео његово извршење, које стање воље и свести чини облик виности - директни умишљај, предложио је да га суд осуди на казну затвора у трајању од осам година, узимајући у обзир све отежавајуће околности, јер олакшавајућих околности на страни окривљеног нема. Као отежавајуће околности, навео је [REDACTED], тежину конкретног кривичног дела, кроз његову последицу, интензитет психичких повреда за оштећену услед тешке трауме коју јој је узвршењем и понашањем том приликом нанео окривљени, континуирану патњу коју је оштећена доживела током инкриминисаног периода и која траје све до данас, у ком смислу су радње окривљеног биле усмерене на повреду интегритета и личног достојанства, што представља нарочито увредљиво и понижавајуће поступање према жртви.

Бранилац окривљеног Вида Лујић Николе, адвокат Марко Николић је у завршној речи навео да је документација која је важна, а поготову за припадност окривљеног војној или паравојној јединици, спаљена, уништена, а за многу се не зна у којој држави се налази. Даље је навео да оспорава чињеницу да је оштећена уопште силована, обзиром да је прва радња неког првосудног органа у вези предметног кривичног дела предузета 23 године касније.

Анализирајући исказ сведока [REDACTED], истакао је да је он у свом исказу навео како је оштећена њему пријавила извршење кривичног дела, али о томе не постоји никакав траг, како закључује бранилац. Сведок [REDACTED] овај навод није

потврдио, обојица се не сећају да ли је покренут икакав кривични поступак тим поводом, иако није било препрека за то, па се поставља питање зашто је покренут поступак 20 година након завршетка сукоба када је окривљени био доступан органима и Босне и Херцеговине и Србије и Немачке. Након 2010. године окривљени је испитиван пред Тужилаштвом за ратне злочине у Брчком као потенцијални сведок и нико га за предметно дело није питао, па мисли да је повод за накнадно покретање овог кривичног поступка, притисак на њега да као потенцијални сведок многих злочина који су се тамо десили, евентуално сведочи о неким злочинима за које би се могла оптужити држава Србија, а који нису обухваћени тужбом Босне и Херцеговине пред Међународним судом правде у Хагу, где је та тужба одбијена. Ове нове чињенице и евентуално нови злочини би могли бити повод за поновно покретање тужбе.

Истакао је да је самом догађају силовања присуствовала само оштећен и да нема других сведока о томе шта се заправо десило. У лекарском налазу је наведено да нема трагова насиља, што није неопходно, али не зна у ком смислу је тај лекарски налаз достављен, јер је чак његова валидност упитна, обзиром да се налази потпис доктора [REDACTED], за који он каже да није његов, и печат за који каже да је његов, а он не може да идентификује који је лекар евентуално вршио преглед.

У налазима психијатара из Немачке се у континуитету понављају ствари које демантују наводе оштећене и Тужилаштва да се, у ствари мислило на више радњи силовања од стране једног лица, што и коначно демантује први налаз од 15. априла '96. године, где је дословно написано: „два млађа мушкарца“. Даље је навео да постоје нелогичности у исказу оштећене око износа новца, а и око валуте тога новца које је имала. Сведок [REDACTED] потврдила је да јој је оштећена причала о догађају, колико су јој узели новца, али да није спомињала да је била жртва силовања. Разумљиво би било да јој није ништа причала.

Што се саме радње силовања и начина на који је евентуално вршена обљуба тиче, став одбране је да окривљени није био ту, на месту где се оно, према наводима оштећене, догодило, као и да је немогуће да је силовање извршено, како оштећена то описује, у положају када су учесници окренути прса у прса, стојећи, обзиром да је окривљени виши растом од оштећене. Такође, одбрана оспорава чињеницу да је окривљени то лице које је извршило силовање. Оштећена га на главном претресу није препознала, а није ни њен супруг [REDACTED]. Оштећена тврди, како је бранилац навео, да јој је [REDACTED] потврдио истоветност окривљеног, док сам сведок [REDACTED] каже да му је оштећена рекла како је то урадио [REDACTED] син. Сведок [REDACTED] је поводом утврђивања идентитета оптуженог навео да га није познавао, а да га сада познаје, да би касније навео да га је ипак познавао одраније, из виђења. Услед овога је остало нејасно да ли је познавао или није познавао окривљеног од раније, пре него што се критични догађај збио. Постоје значајне разлике у исказу оштећене и сведока [REDACTED], које доводе у питање истинитост њеног исказа и исказа поменутог сведока. Једна од разлика се односи на боју комбија у коме је окривљени био приликом другог доласка, а трећег доласка групе војника, затим по питању доласка три групе војника, обзиром да је јако битно да ли се све дешавало исти дан или се протезало на четири или пет дана, као и по питању броја војника, боје капе и врста наоружања које је имао окривљени критичном приликом, као и око чињенице где је ко од војника седео, да ли су уопште сви седели и где су се налазили у просторији куће оштећене.

Даље је навео да оспорава чињеницу да је окривљени био војно способан јер није служио војску, отпуштен је из ње као емоционално незрео. Окривљени је у својој одбрани навео да је пре почетка сукоба у Босни и Херцеговини и током почетка

боравио у азилу у Немачкој као тражилац азила, о чему је суд одбио да прибави доказ од немачких надлежних државних органа, која чињеница би доказала да је можда почетком рата и 20. јуна 1992., боравио у Немачкој у азилу. Обзиром да се оптужницом тврди да се окривљени на самом почетку сукоба прикључио јединици, поставља се питање где је он могао проћи обуку, ако није служио војску у бившој Југославији, посебно ако је тада боравио у Немачкој. Код свега наведеног, не постоји ни једна фотографија окривљеног у било каквој униформи.

Сматра да није доказана чињеница да је његов брањеник био припадник јединице „Црвене беретке“, као ни било којих других [REDACTED] оружаних јединица, обзиром да доследно у својој одбрани тврди да је био смештен у затвор „за лица друге националности“. Уз изнето, сведок [REDACTED], навео је да окривљени није био припадник оружаних снага, сведок [REDACTED] је навео да у почетку оружаних сукоба окривљени то није био сигурно, као и да не зна да ли је учествовао у некој борбеној акцији, а имајући у виду да је инкриминушући период 20. јун '92. што је почетак рата. Што се тиче сведока [REDACTED], он, на посебно питање одбране, није знао да каже која су евентуално била задужења окривљеног у јединици, који му је био чин и нити је знао да наведе и једну ратну операцију где је евентуално окривљени учествовао, а остало је нејасно и каква је то јединица којој је окривљени наводно припадао.

Тужилаштво је све време тврдило да је реч о некој самозваној паравојној јединици, док је сведок [REDACTED] навео да је добио позив из Војног одсека, а сведок [REDACTED] да је био у резерви војске и да су га позвали, те да је та јединица вероватно припадала војсци, те да су обуку вршили они који су прошли обуку капетана [REDACTED]. Сведок [REDACTED] је у свом исказу споменуо јединице капетана [REDACTED] и да су [REDACTED] брата истукли „Аркановци“.

Према коначном закључку браниоца, поставља се питање ко је, када и где основао ту јединицу „Црвене беретке“ у Брчком, у којим ратним операцијама је та јединица учествовала да би се могла сматрати оружаном формацијом и на чијој страни је та јединица била. Имајући у виду наведено, сматра да није доказано да је његов брањеник починио дело које му је стављено на терет због чега предлаже доношење ослобађајуће пресуде.

У доказном поступку на главном претресу суд је саслушао окривљеног Вида Лујић Николу (транскрипт са главног претреса од 03.12.2018.године), те у складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију, оштећену [REDACTED] и сведоке [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 25.03.2019.године), [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 27.05.2019.године), испитао путем видео конференцијске везе, а након што је добио обавештење да су ови сведоци из здравствених разлога, због старости и болести, а оштећена из страха, спречени да дођу на главни претрес и свој исказ дају непосредно. Видео конференцијска веза је успостављена са Основним судом у Брчком, а пре испитивања сведока од стране судије Основног суда у Брчком, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Овом суду су достављени записници о испитивању сведока пред Тужилаштвом Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине и овлашћеним службеним лицима Полиције Брчко Дистрикта БиХ, а који сведоци су потом дали свој исказ на главном претресу.

Њихови искази дати пред Тужилаштвом Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине и овлашћеним службеним лицима Полиције Брчко Дистрикта БиХ, су им предочавани током поступка, па је ове изјаве суд третирао као саставни део исказа сведока, који су предмет оцене од стране овога већа, а о чему ће касније бити речи.

У доказном поступку, суд је на главном претресу одржаном дана 03.12.2018.године, уз сагласност странака извршио упознавање са садржином и то: Документа Центра јавне безбедности Бијељина, МУП Српске Републике БиХ од 23.07.1992. године (странице 121/15-122/15), Информације о стању у СЈБ Брчко, СЈБ Брчко, МУП Српске Републике БиХ, (странице 123/16-124/16), Извештаја са фотодокументацијом о форензичком прегледу лица места догађаја Полиције Брчко Дистрикт Бих бр.14.02.6-04.4-29034/15 од 31.07.2015. године са прилогом: два сателитска приказа од 20.09.2013. године, (странице 132/18-154/18), Решења ЈЗУ „Здравствени центар Брчко“ бр.1645/15 од 07.09.2015. године са копијом дела здравственог картона за лице [REDACTED], (странице 155/19-156/19), фотокопије докумената које је приликом саслушања предала сведок оштећена [REDACTED]: налаз у рукопису од 23.06.1992. године и пропусница команде гарнизона Брчко бр.662/92 ид 06.07.1992. године, (странице 157/20-158/20), документа „др Бан, први контакт 15.04.1996. (документ на немачком, са преводом), (странице 159/21-162/21), документа Опште болнице Еилбек од 19.09.2002. године на немачком, са преводом (странице 163/22-168/22), документа Клинике за ортопедско-реуматолошка обољења Мустерланд од 29.09.2003. године са отпусном листом пацијента, документ на немачком, са преводом (странице 169/23-170/23), документа Клинике за ортопедско-реуматолошка обољења Мустерланд од 20.11.2003. године са отпусном листом пацијента, документ на немачком, са преводом (странице 171/24-180/24), психолошког мишљења дипл.психотерапеута [REDACTED] од 29.04.2004. године, документ на немачком, са преводом (странице 181/25-182/25), документа на немачком, са преводом др мед [REDACTED] – прив.доц.др.мед Уве Десага – доктори интерне медицине, реуматологије, гастроентерологије, кардиологије, ендокринологије од 16.04.2004. године, (странице 183/26-184/26), наредбе Тужилаштва Брчко Дистрикт БиХ којом се одређује науропсихијатријско вештачење ошт. [REDACTED] бр.Т18 0 КТАРЗ 0009610 15 од 28.07.2015. године, (странице 185/27-187/27), налаза и мишљења вештака медицинске струке др Грубач Петка од 30.07.2015. године (странице 188/28-192/28), решења Тужилаштва Брчко Дистрикт БиХ о исплати трошкова бр.Т18 0 КТА 0009610 15 од 17.08.2015. године (странице 193/29-196/29), документа Владе Брчко Дистрикт БиХ, Одељења за јавни регистар бр.12-000002-1363/15 од 07.08.2015. године, о промени имена осумњиченог (страница 197/30), документа Владе Брчко Дистрикт БиХ, Одељења за јавни регистар бр.47-000055/16, бр. акта 10-1084СМ-002/16 од 19.02.2016. године, са прилогом: решење Владе Брчко Дистрикт БиХ – Одељења за јавни регистар бр.УП-И-12-000584/12, бр.акта 10-0194РЈ-04/12 од 14.03.2012. године, којим се одобрава промена имена осумњиченог (странице 198/31-199/31), документа Владе Брчко Дистрикт БиХ, Одељења за јавни регистар, пододељење за лична документа, бр.12-003986/15, бр.акта 10-10243Ј-002/15 од 10.08.2015. године у вези са личним документима осумњиченог (страница 200/32), извештаја из КЕ за осумњиченог, Полиција Брчко Дистрикт БиХ, бр.14.02-04.2-75654/15 од 13.11.2015. године (странице 201/33-202/33), документа Владе Брчко Дистрикт БиХ, Одељења за јавни регистар, Матична служба бр.12-000002-175/16 од 11.02.2016. године, са прилогом: уверење о држављанству за осумњиченог, Влада Брчко Дистрикт БиХ, Одељење за јави регистар бр.12-000002-5636/2016 од 11.02.2016. године (странице 203/34-204/34), документа Одељења за здравство и остале услуге, Служба борачко здравствене заштите, Војне евиденције бр.05-12-38/15 од 12.08.2015. године (страница 205/35), документа Владе РС, Министарство рада и борачко здравствене заштите бр.16-03/3.2-1-835-188/16 од

23.02.2016. године (страна 206/36) и изјаве сведока-оштећене [REDACTED] о датој сагласности за уступање надлежности дате на Записнику Тужилаштва Брчко дистрикта у предмету Т 18 0 КТ РЗ 00 11999 18, од 01.03.2018. године (страна 218/40), па је ценећи све изведене доказе, брижљиво и савесно, како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Суд је одбио предлоге одбране оптуженог Вида Лујић Николе да се у доказном поступку од Безбедносно-информативне агенције као правног следбеника некадашњег Ресора државне безбедности затражи информација, да ли је Ресор државне безбедности у свом саставу имао јединицу под називом „Црвене беретке“, да ли је та јединица вршила ратне операције током рата у Босни и Херцеговини и да ли је вршила ратне операције у Брчком током '92. године те да ли у евиденцији има окривљеног као припадника „Црвених беретки“, да се од Министарства одбране Републике Србије и Министарства одбране Босне и Херцеговине прибави информација о томе да ли је и када окривљени служио војни рок у Југословенској Народној Армији или Војсци Југославије и да ли је евентуално, он одбијен као неспособан за служење војног рока, да се од Министарства правде Републике Србије прибави податак о томе да ли је и када окривљени боравио у Немачкој као тражилац азила, као и да се од Министарства правде и Министарства унутрашњих послова Републике Српске прибави податак о томе да је окривљени током рата од '92. до '95. године боравио у притвору, односно на издржавању казне затвора као лице друге националности, те да се саслушају сведоци [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]. Наиме, када је у питању упућивање дописа БИА, тај доказни предлог је неоснован, обзиром да је у конкретном случају реч о војној формацији која је основана од стране српског народа на подручју Брчког, како то наводе сви сведоци те не постоји ни један разлог да БИА поседује икакав доказ о оснивању ове јединице. Што се тиче тврдње окривљеног да није служио војни рок у СФРЈ, односно, да је отпуштен са служења војног рока, због неспособности психичке природе, душевне незрелости, ова околност нема значај за одлучивање о кривици окривљеног, јер припадност војној јединици „Црвене беретки“ није имала за услов служење војног рока, нити је ко од испитаних сведока, као ни одбрана, такву околност навела, те је стога суд одбио овај доказни предлог као неоснован, усмерен на одуговлачење кривичног поступка, сагласно члану 395 ст.1 тач.3 ЗКП-а. У одлучивању о доказним предлозима за прибављањем доказа о боравку окривљеног у притвору односно затвору, током трајања унутрашњег сукоба и то са статусом лица [REDACTED] друге, националности, као и да је тражио азил у Немачкој, суд руководио разлозима да ове околности немају никакава значај за одлучивање, нису ни одлучне, а ни помоћне, чињенице и не доводи у питање његово учешће у критичном догађају, као према чл. 395 ст.3 тач.2 ЗКП-а.

Окривљени Вида Лујић Никола је у својој одбрани датој пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине од 24.11.2017. године навео да [REDACTED] не познаје нити породицу [REDACTED] и да није истина да ју је силовао, да није истина да је био војник и да је био у маскирној униформи. Никада није био припадник паравојне формације, а „Црвене беретки“ су биле војска Републике Српске, то је била нека противтерористичка чета, чији припадници су носили црвене беретке, али он није био припадник те јединице, није био припадник било какве војне формације. Није припадао ни територијалној одбрани. У ратним дешавањима је учествовао тако што је бранио кућу, огњиште. Линија разграничења је била јако близу његове куће. Задужио је пушку, у касарни му ју је војска дала. Пушку је узео по савету [REDACTED], који му је рекао да је најбоље да неко од његових укућана има пушку пошто се презивају Вида, што је говорило да нису [REDACTED] националности. Касарна је припадала Југословенској народној армији. Налазила се у центру града и била је

удаљена километар од његове куће. Када је задужио оружје, вероватно је нешто потписао, а онда је однео пушку кући.

И када је био је у рову, униформу није имао и никад је није обукао, не верује ни да је део униформе обукао. Пиштољ није имао. Никада није добијао од неког наређења. Поред њега на линији фронта било је људи и у цивилу и у униформама. Никад није ишао на стражу, није морао. Када се догодио неки напад, излазио је на линију фронта, сукоба. Никад није имао никог надређеног. Није добијао задатке да их изврши. Током ратних сукоба имао је проблема због националности, поготово су његовом оцу претили због тога и говорили му да је [REDACTED].

Да се против њега води поступак за кривично дело Силовање, сазнао је неколико дана пре испитивања у полицији, које је било дана 24.11.2017.године. Нико га никад није испитивао на околности везане за силовање [REDACTED]. Нема представу ко је уопште [REDACTED].

У Босну је ишао након рата, али већ пар година тамо не иде.

Рођен је са именом и презименом Никица Вида, али је променио име у Никола, због наслеђивања мајчине имовине. Имао је пребивалиште у [REDACTED] који је једна издвојена целина у Босни и Херцеговини и који је мултиетничко. Тамо где је он становао били су углавном Срби, а насеље у ком су живели Муслимани је било прекопута, мада је и у његовом насељу [REDACTED] било Муслимана који нису могли да буду ту 20. јуна, јер су почетком маја сви били скупљени и одвезени одатле у Србију, западну Европу, Хрватску или Федерални део БИХ. Једино што је њему познато је да је 20.јуна [REDACTED] објавио рат.

Са одслужења војног рока је отпуштен 1989.године, због емоционалне незрелости, био је тамо укупно 56 или 57 дана. У поступцима који су се водили против њега, није истицао ту чињеницу. Доста је лагао, због безбедности је говорио да је „Беретка“, а није био. Лагао је и да је био на обуци, а исту никад није ни видео.

Након завршетка ратних сукоба све време је боравио у Брчком, долазио је у Србију, био је и у Бечу, али су га одатле враћале тамошње власти .

Окривљени је на главном претресу, одржаном дана 03.12.2018.године, додао да му је одвратно да се правда за нешто што није урадио. 1992.године, крајем пролећа и почетком лета је био у [REDACTED], али то не значи да је тамо био непрекидно.

20. јуна је вероватно био у [REDACTED], мисли да је био у питању [REDACTED], јер је, колико се сећа, баш тог дана, као и наредна два, била акција у [REDACTED]. Међутим, сигурно није био са [REDACTED] и сигурно је није силовао, нити је имао пиштољ.

Зна где је кућа у улици [REDACTED], она је више према реци Сави. Није далеко. Две улице, нема више од петсто, шесто, седамсто метара. Није сигуран да је пролазио том улицом те 1992.године, не каже да није, јер је она у позадини и, ако излази на главни пут, није било потребе да се враћа, односно иде у тај део, осим са неком намером. Како изгледа кућа видео је на сликама, а и пре тога ју је вероватно видео јер припада насељу [REDACTED] у коме је и он живео.

Има сазнања да су у Брчком, у мају месецу 1992. године, људи [REDACTED] националности скупљани на одређена места, те да им је предочено да треба да иду на своју страну, али они који су желели да остану лојални [REDACTED] су остајали. Дакле, немогуће је да су они били ту 20.јуна. Он и његова породица су били лојални [REDACTED]

Није никад био мобилисан. Није носио униформу. Није ју имао, нити задужио, али је можда некад неки део ње носио, нпр.панталоне, ако би у рову било прљаво. Никад није носио војничке чизме, јер има проблема са стопалама. Панталоне су биле смб боје, какве је ЈНА имала, нису биле маскирне. Никада у животу није носио црвену беретку нити било коју другу војну капу. Капу не трпи, а наочаре презире. Беретку је могао да носи свако, али он није. Пушку је имао, држао ју је код куће, али као цивилно лице. Задужио ју је у касарни, дали су му је из магацина који се налазио у оквиру Брчанске касарне ЈНА. 20.јуна 1992.године имао је пушку, а исту су му и узимали рецимо када је требала неком другом што се догодило у јулу или августу месецу.

Као цивилно лице је све време био тамо, у Брчком, био је у Немачкој као избеглица, али се вратио по оца, можда негде у мају 1992.године. У јуну је био у Брчком, у насељу [REDACTED]. Последњи пут је био у Брчком пре четири или пет година, живео је тамо и када је већ законски променио име и презиме. Прича о силовању је измишљотина.

Никада у животу није припадао ни једној институцији, па ни војсци. Војску је служио 56 дана када је отпуштен, јер не трпи ауторитет и није хтео никог да слуша. За тих 56 дана није прошао војничку обуку.

Линија разграничења није била далеко од његове куће. Налазила се између реке Саве и линије раздвајања, док се та линија протезала насупрот реке Саве, дакле преко пута његове куће. По његовој процени, она је од реке Саве удаљена, ваздушном линијом, не више од хиљаду метара. На линији се пуцало стално, пуцала је противничка страна, а пуцао је и он, али није никада никог убио. У једном случају су као противничка страна пуцали Бошњаци, Босанци и Муслимани, а то зна јер су говорили „ћетници, предајте се!“ и он је пар пута у рову, када су били жешћи напади, пуцао, како би сачувао породицу, није дозвољавао да они пробију ту линију или да се нешто деси. Самоиницијативно, по свом нахођењу и личном убеђењу, је ишао у ровове и није се плашио. Нико њему није могао наредити, нити му је ко шта рекао. Те људе који су пуцали и на које је он пуцао није доживљавао као непријатеље. Ровови су у односу на његову кућу били удаљени триста метара ваздушном линијом. У њима су биле и његове комшије и још неки људи. Иако спомиње израз ров, то нужно не мора да значи да је био ров, већ под изразом ров подразумева линију разграничења и куће, подруме, сваки објект из ког је могло да се дејствује и у који је могло да се сакрије.

По потреби је био и локални водич, јер је знао улице и конфигурацију боље од већине осталих становника. Било је прилика у којима је људе који су долазили, а било их је и из околних села, и који нису знали тај део града или линије, спроводио, доводио и одводио, те им показивао где је најбоље да се заклоне да не би погинули. Радило се о српским снагама, не о о Бошњацима. То је радио као цивил, није водио никакву оружану акцију.

У његовој породичној кући је било јако пуно људи, јер нису сви становници били наоружани, а код њега су се осећали сигурно, јер ју је он имао, а имао ју је и његов зет. Било је ту и Срба, и Муслимана и Хрвата. У једном моменту је било њих 15 до 20. Једном му је отац рекао да има неких који негодују због тога што се у његовој

кући људи окупљају и да би то могли да направе проблем. Претпоставља, да је један који је тако причао био управо сведок [REDACTED], због чега је и предложио свога стрица [REDACTED], као сведока.

[REDACTED] званог [REDACTED], мисли да није познавао раније, није сигуран да га познаје и да га је икада у животу видео. Морао би видети слику. Могуће је да је био у тој његовој кући и његовом дворишту, јер се мувао са његовим стрицем и оцем. Постоји вероватноћа да је [REDACTED], осим што је био у његовом дворишту и кући неко време, могао доћи у сукоб, рецимо, са његовом породицом што је узроковало да он прича против њега и да лаже.

Његов грех је тај што је неке локалне моћнике прозивао, а то очито није смео, па сада плаћа своју дрскост. Био је, како је дословно изјавио, дежурни кривац. Судија [REDACTED] у суду у Брчком, дошао му је у посету и рекао како су се кола сломила на њему, али то му је уствари спасило главу.

Име и презиме је променио пре, не више, од пет година, а и то не да би се крио или бежао, већ из разлога личне природе. Родитељи су му се развели и није смео да се приклони ниједној страни. Да би био добар са оцем, морао је бити Вида, а да би био добар са мајком, морао је бити Лујић, па је нашао компромисно решење, а име Никица му је ишло на живце, јер је одувек био као женско, а и сви су га звали Никола.

Боловао је од упале жучи и јетре, од нервозе, како је рекао, боловао је током 1992.године, не баш у јуну, мало касније, али није никад имао фацијалних проблема.

Деведесетих година је био [REDACTED] националности, пошто му је отац био [REDACTED]. Боље речено био је лице [REDACTED] националности. Током ратних дешавања, а и после, имао је проблема због своје националности, од лица [REDACTED] националности која су учествовала у ратним сукобима, на [REDACTED] страни.

Током рата је био на издржавању казне у затвору у Бијељини. Био је смештен у соби 8, у којој су била само лица друге националности и они који се нису слагали са системом. Због своје националности имао је имовинских проблема, отимана им је имовина. Портпарол полиције [REDACTED] и још неколико људи [REDACTED] националности, који су учествовали у оружаним сукобима [REDACTED], су направили своје куће бесправно, на њиховој земљи, у насељу [REDACTED] а неки човек из политике им је у катастру изменио податке као да то никад није било њихово. То су доказали на суду. Припаднику јединице „Црвене беретке“ то никада не би смео урадити. Иначе, командант „Црвених беретки“ је био [REDACTED], а иза њега је био [REDACTED]. Познаје [REDACTED].

Од стране правосудних органа Босне и Херцеговине је саслушаван поводом ратних злочина, после 2010.године, али у вези кривичних дела која су извршили други људи. Међутим, никад није испитиван за нешто што је лично извршио.

Имао је сукоб са тадашњим начелником полиције у Брчко дистрикту, али његово име не сме да спомене. Могуће је да је неко лице из полиције Брчко дистрикта, са којима је био у сукобу, учествовао у предистражним радњама у предметном поступку.

Био је више пута жртва тортуре и мучења, у Брчком и Бијељини, од стране лица [REDACTED] националности која су учествовала у оружаним сукобима. Последњи пут је био

жртва физичке тортуре деведесетих година, а психичку трпи и дан данас. Кривични поступак у Србији никад није имао.

Сведок-оштећена [REDACTED] је у свом исказу датом у Тужилаштву Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине дана 30.07.2015. године, навела да је живела са мужем и три ћерке у [REDACTED], улица [REDACTED], где их је и затекао почетак рата. Дана 01.05.1992. године отишла је код мајке у [REDACTED] а ћерке је послала у [REDACTED] и након неколико дана се чула телефоном са мужем [REDACTED] који је остао код куће у [REDACTED] и који јој је у разговору рекао да се врати како би поспремила кућу и скувала храну. Због тог захтева је дошла кући само на један дан. Због околности да јој се машина за веш покварила, остала је да преспава. Ујутру је срушен мост и није могла да се врати код мајке.

Кућа у којој је живела имала је приземље са купатилом, спајзом, кухињом са трпезаријом и дневним бораваком, на спрату куће су биле спаваћа соба и две собе за ћерке, а у поткровљу је спавала трећа ћерка.

Комшије су јој били [REDACTED] и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], као и њен брат [REDACTED].

Дана 20. или 21. јуна 1992. године, сећа се да је била субота, у њихову кућу дошла су два лица у војним униформама, од којих је један био ослонљен именом [REDACTED]. Они су, око 13,00 часова, из куће одвели њеног супруга у незавршену кућу у другој улици, са друге стране њене куће. Тамо су га тукли, од чега је је задобио тешке повреде. Када јој је муж одведен, остала је сама у кући, али је убрзо дошао комшија [REDACTED] звани [REDACTED], који је такође био повређен од батинања. Превијала му је рану у дневном боравку. Пас је залајао из дворишта, па је изашла да види ко је. У том тренутку окривљени Никица, ког тада није познавала, са још двојицом војника је прескочио ограду дворишта, након чега су ушли право у кућу. [REDACTED] су рекли да напусти кућу, а они су сели на сећију. Никица је седео до прозора дневног боравка, имао је шарено војно одело, маскирну униформу, панцир, војничке чизме и црвену беретку са амблемом у виду 4 слова С, што је лично видела. Имао је и оружје.

Када је [REDACTED] отишао из кућа, окривљени Никица је извадио пиштољ из џепа, и метке засебно, напунио пиштољ и након тога га поново вратио у џеп. Све то учинио је пред оштећеном, тако да је она јасно видела пиштољ, као и да је напуњен. Други војник који је седео ближе Никици, такође је имао војну униформу и чизме. За њега не зна да ли је имао оружје. Трећи је седео у другом углу и он је био у војној униформи. Ни код њега није видела оружје. Сви су били отприлике 1971. или 1972. годиште. Испитивали су је где су јој деца, колико имају година, колико она има година, где јој је новац, а и злато су јој тражили. Новац, имала је око 700 дем, а имала је и динара и хрватског новца, је ставила на сто и они су, кад су пошли, купили све. Дала је и новчаник са око 300 дем, који јој је муж оставио кад су га војници повели. Новчаник је предала након што ју је Никица питао где јој је новчаник који јој је муж дао.

Никица је устао са сећије, ухватио ју је за леву руку и повео у купатило. Претрнула је. Претпоставила је зашто је тамо води, и сећа се да му је тада само рекла да је не дира. У купатилу се налазила веш машина, лавабо, вц шоља, када и буре пуно воде. На себи је имала џемпер и доњи део тренерке. Никица јој је рекао да скине горњи део, џемпер, и она је то урадила. Након тога ју је ухватио руком за потиљак и оборио према свом телу. Свукао је своје панталоне, она била је у погнутом положају, док је он

стајао. Није јој ништа говорио. Само јој је ставио пенис у уста и претећи јој рекао да га не уједе. Један од војника је покушао да уђе у купатило, али није могао, јер је било закључано. Тек тада је схватила да је Никица закључао врата купатила, када су ушли. Након тог чина се исправила, а он јој је свукао доњи део тренерке и онда ју је стојећи силовао, била је окренута према њему прса у прса, стајали су обоје. Није имала снаге ништа да му каже у тим моментима, само да има слабо срце. Он је својим полним органом продро у њен полни орган, доживео је оргазам и ејакулирао на плочице.

Била је изгубљена, окренула се према лавабоу да се умије, да мало дође себи. У огледалу је видела да је модра од шока. У том тренутку није имала на себи доњи део тренерке и окривљени је тада покушао да је силује у дебело црево. Завриштала је, пошто ју је заболело, јер је била оперисана од хемороида. Он се зауставио и није је анално силовао. Питао ју је да ли је заражена. Док се облачила видела је да окривљени узима воду из бурета и њоме пере полни орган.

Након изласка из купатила, отишли су у дневни боравак, где су се налазила остала два војника Ова двојица су у међувремену прегледали и претресли целу кућу, видела је отворене витрине и врата. Приметила је да Никица даје војнику, који је седео до њега, знак да може и он да је силује. Схватила је ту мимику. Видела је, такође, да тај војник клима главом лево, десно, и схватила да он не жели.

Након тога, Никица ју је из дневног боравка одвео на спрат куће, у собу њене ћерке. Када су ушли, руком јој је показао на кутијице од накита, питавши је где је накит, а она му је одговорила да су га деца однела са собом. Након тога ју је поново узео за руку и одвео у њену спаваћу собу. У соби се налазио орман и брачни кревет. Узео је пиштољ у руку, свукао је само панталоне, легао на леђа и наредио јој да се поново скине и да легне на њега. Пре него што је скинуо панталоне, окривљени је из џепа извукао пиштољ и док јој је издавао наредбу да легне на њега, држао је тај пиштољ у руци. Скинула је тренерку и својим полним органом села на његов. Морала је. Све време је држао пиштољ у руци, а пред сам оргазам га је спустио крај себе. Оргазам је доживео, али није ејакулирао у њу. Након тога се обрисао постељином. После су се обоје обукли. Цело тело јој је било утрнуто. Није могла да плаче. У мислима је пожелела да је окривљени убије. Када су били у спаваћој соби рекла му је да је убије, али јој је он одговорио да он не убија и да није за то задужен. Да постоје људи који то раде. Питао ју је да ли је још неко млађи од њега јебао, тако је изјавила. Када је сишла са спрата видела је двојицу војника. Они су након тога заједно изашли на веранду и тражили од ње четку да очисте ципеле. Никица јој је рекао да нигде не иде од куће, јер ће послати људе да виде ко је полупао по кући и пуцао, иако су то урадила друга двојица која су долазила, од којих је један ословљен као [REDACTED]. [REDACTED] је пуцао, а овај што га је ословљавао није. Имао је код себе сво оружје, пиштољ, бомбу, метке, пушку. Након што је Никица са два војника отишао, наишао је комшија [REDACTED] и са улице је звао [REDACTED]. Она је изашла и рекла да су га одвеле "Црвене беретке". Заплакала је и рекла да је силована. Питала га је да је негде склони, јер не сме остати у кућу, а он јој је рекао да се снађе и да нема где да је склони. Сакрила се иза [REDACTED] куће, у жбуње, и ту је преноћила. Сутрадан су је [REDACTED] и [REDACTED] позвали и рекли јој да изађе, да се не боји, да знају да је ту. Она је тада изашла из оструга и дошла у [REDACTED] двориште. [REDACTED] је доведен из СУП-а и са њим је отишла на веранду код [REDACTED], јер су стигли из СУП-а да узму изјаву. Из СУП-а је дошао [REDACTED], мисли [REDACTED] и још један човек који је радио на бензинској пумпи у ремонт сервису. Рекла им је шта јој се догодило. Тада је то сазнао и њен муж. [REDACTED] је све записивао, на основу чега је сачињен и записник.

Никицу је знала из виђења, није знала ни ко је ни шта је. Комшија [REDACTED] звани [REDACTED], ког је видела сутрадан, јој је, а након што му је описала и објаснила где је окривљени седео у дневној соби пре него што је [REDACTED] отишао, рекао да је то Никица, Вид Никица. [REDACTED] је познавао Никицу од раније, јер је Никица долазио код њега у кафић на пиће, а њен супруг је познавао Никициног оца, јер им је довозио шљунак кад су правили кућу. На Вида Никици је опазила да му једно око и усна, када прича са осмехом, иду на једну страну више него што је то по њеном мишљењу нормално.

Било ју је страх да спавају у кући, па је замолила комшиницу да их прими код себе на преноћиште. Комшиница [REDACTED], јој је рекла да ће њу примити, а да [REDACTED] не сме.

Човек који је био са [REDACTED], онај који је радио на бензинској ју је одвео код лекара 23.06.1992. године.

Њен гинеколог је био др [REDACTED] али ју је вагинално прегледао доктор [REDACTED] кога није познавала. Потврду је дао човеку који ју је довео, а она није ништа добила осим рецепта за лек за хемороиде. Након прегледа, тај човек је отишао у апотеку да подигне лекове, а касније ју је одвезао у [REDACTED]. По повратку кући, спавала је три, четири, ноћи код [REDACTED]. Муж је са [REDACTED] спавао у једној напуштеној кући. У [REDACTED] су били до 07.07.'92. године, када су из ње изашли. Крили су се у подруму куће једног човека који је живео у Швајцарској, па када су почели да обилазе и тај подрум, они су га напустили.

Да оде из Брчког, помогла јој је [REDACTED] сестра [REDACTED] и њен муж [REDACTED]. Пропусницу су и она и њен супруг добили од [REDACTED]. Са пропусницом је, са мужем и [REDACTED] отишла у Србију, а након тога у Мађарску и даље у Немачку. У Немачкој је потражила стручну помоћ психолога. И дан данас се лечи, има трауме. Са сликама овог догађаја непрекидно леже и устаје, стално су јој пред очима.

На главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године суд је сведока оштећену [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе коју је овај суд остварио са Основним судом у Брчком и овакво испитивање обављено је у потпуности на начин предвиђен одредбама Уговора између Републике Србије и Босне и Херцеговине о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима имајући свакако у виду да се ради о изузетку од начела непосредности предвиђеног чл.402 ЗКП, али и да је странкама свакако било омогућено постављање питања, а окривљени је имао могућност и да захтева суочавање са сведоком оштећеном. Наиме, сведок оштећена је изразила страх од доласка пред суд и прихватила је, из разлога сигурности, да сведочи путем видео-конференцијске везе, те с обзиром да се ради о исказу сведока који је врло значајан за утврђивање чињеничног стања то су, по оцени суда, задовољени сви критеријуми за прихватање оваквог начина саслушања сведока у конкретном случају.

На наведеном главном претресу, са кога је сагласно чл.363 ст.2 тач.4 ЗКП искључена јавност током испитивања сведока оштећене, сведок оштећена [REDACTED] је остала при исказу датом у Тужилаштву Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине дана 30.07.2015. године. Појаснила је да се сећа како је била субота, датум 20.или 21.јун 1992.године, када су у њену кућу прво дошла двојица наоружаних војника од којих је један ословљаван са [REDACTED], који су јој истукли мужа. Да су након тога шареним комбијем дошла тројица војника, међу којима је био Вида Никица, који су јој

ухапсили мужа, те да су се након сат времена опет та тројица војника међу којима је био окривљени Вида Никица, довели малим аутом до њене куће, када је Никица прескочио ограду и ушао у двориште, а потом и у кућу. Даље је навела да им је дала 700 ДЕМ и мужевљев новчаник са 30 ДЕМ, а да је касније, након догађаја, када су војници хтели да изађу из куће, видела да је кућа била закључана и кључ извађен.

Појаснила је да је [REDACTED] код које је спавала, [REDACTED].

Није могла да дође у Београд на суђење јер има страх. Увече кад легне, боји се да ујутру неће устати, леже и устаје са сликама пред очима шта јој је радио.

На првом пријему у Немачку пријавила је да је била жртва рата, али о томе нема потврду. Виду Никицу након критичног догађаја није видела, сада га први пут види, путем камере на видео конференцијској вези.

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног преко камере, сведок оштећена [REDACTED] је најпре захтевала од окривљеног да је погледа у очи након чега је навела да сада има дужу косу, да има неких црта његових, а једно око као да му жмига, да је лепо остарио, те је додала да га највише може препознати по оку које му жмига. Дакле, суштински, оштећена је препознала у окривљеном Вида Лујић Николи извршиоца кривичног дела о којем се суди.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу, датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ дана 07. августа 2015. године, навео да га је рат затекао у [REDACTED]. У том моменту три ћерке и супруга су му се налазиле у [REDACTED], па како није знао да кува, а и посуђе се било нагомилало, звао је супругу да дође да опере судове. Супруга се вратила у Брчко, а сутрадан је мост срушен због чега је остала. Деца су тај дан отишла аутобусом из [REDACTED] за [REDACTED].

После пар дана дошла су двојица, један од њих је био пијан, носио је пушкомитраљез, рекао је жени да пече кафу и претио је да ће му силовати жену, а да ће њега свезати и да ће то гледати. Ударио га је пушкомитраљезом у пределу бубрега, а на истом је био нож, бајонет па су га расекли по десној руци. Њега није познавао, а другог, који је био трезан, је знао из виђења чини му се да се звао [REDACTED]. Њих двојица су га одвели улицом на горе, неколико пута су га ударили, али су га вратили назад. Та двојица су пре тога били код комшије [REDACTED] којег су истукли, а чија кућа је била трећа по реду од његове, али са друге стране.

Након пар дана, комбијем је дошао Никица са пет-шест људи и питао ко га је истукао. Он је одговорио да не зна, а Никица му је рекао да пође са њим како би дао изјаву. Након тога су њега и жениног брата, [REDACTED], ставили у комби и одвезли у Луку. Када су дошли у зграду СУП-а, затворили су их у једну просторију и ту су преноћили. Ујутро су отишли на саслушање код инспектора којег зна из виђења, али не зна како се зове. У то време су овај инспектор и спомињани [REDACTED] били једини инспектори у полицији. При повратку кући наишао је на војни пункт. Војници су га лишили слободе и затворили га у собу једне куће, након чега је дошао [REDACTED], полицајац, којег је знао годинама из [REDACTED]. [REDACTED] га је одвезао кући. Када је дошао, улазна врата куће су била откључана и разбијена. Гаража отворена. Видео је да нема његовог аутомобила. Супруга [REDACTED] није била код куће. Комшиница [REDACTED] му је рекла да се оштећена [REDACTED] налази код [REDACTED] и тада су [REDACTED] и он отишли тамо по њу. Када га је видела, [REDACTED] је потрчала ка њему и рекла му да је силована. После овога дошао је инспектор [REDACTED], она му је испричала цео догађај, а он је нешто то записивао током

разговора, направио је записник. [REDACTED] је позвао [REDACTED] који је био присутан током тог разговора и питао га да ли зна ко ју је силовао, а [REDACTED] је рекао да је то био Никица. Након пар дана добили су пропуснице од [REDACTED] зета [REDACTED], те су преко Србије отишли у Немачку, заједно са [REDACTED].

Вида Никицу је познавао из виђења, јер је у то време, почетком рата, ходао по улицама и хапсио [REDACTED]. Познавао је његове деду и бабу. Са братом његовог оца, [REDACTED], је ишао у школу, а Никицин отац му је пар пута камионом довео цемент док су правили кућу.

Када су дошли по њега, знао је да је то Никица зато што се пре рата чуло пуно о "Црвеним береткама" и у комшилуку се причало ко је у њима. Никица је био у тим "береткама". Вида Никица је том приликом на глави носио беретку црвене боје. У руци је носио пиштољ. Био је обучен у униформу, сивомаслинасту или неке боје сличне њој. Не сећа се тачно. Никица је, отприлике, био стар око 20 година. Пристојно га је тада ословио са "комшија", позивајући да иду да крене са њима, како био дао изјаву. Остали војници су били обучени тако да је неко био у цивилном оделу, а неки од њих су такође носили црвену беретку. Нису се ословљавали именима. Његову супругу је, на лекарски преглед, одвео један човек који је дошао са [REDACTED]. Колико се сећа, он је раније радио на "Енергопетролу", у ремонт сервису.

На главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године, суд је сведока [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе која је остварена са Основним судом у Брчком. Том приликом сведок је остао при исказу датом у Тужилаштву Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине дана 07.08.2015. године . Додао је да је комшиница [REDACTED], именом, сведок [REDACTED], а да је име комшије [REDACTED], [REDACTED] или [REDACTED] или [REDACTED]. Навео је и да је Никица, након једног или два дана од догађаја у којем су га два војника истукла, дошао код њега са још, можда, четворицом војника, не зна тачно, а којеније познавао. Тада су га одвели од куће. Вида је био његове висине или можда мало виши, а он је висок 176. За време рата, свако је причао о њему, па му је речено, то је син тога и тога. Зна да на лево око мало жмига. Након рата, сведок је први пут дошао у Брчко после 12 година. У међувремену није срео Вида Никицу.

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног путем камере, сведок [REDACTED] је навео да га не би могао препознати.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ дана 26.10.2015. године, навела да је при избијању ратних сукоба живела у [REDACTED] са мужем [REDACTED] и да је рушење мостова у Брчком затиче у код куће. Након тога су се, заједно са још пет породица, међу којима су били и [REDACTED] и [REDACTED], сместили у подрум једне куће. Након неколико дана су изашли из подрума и она је успела да оде преко Бијелине и Тузле у Србију. У Брчко се поново вратила 25. или 26. маја 1992. године, где је од комшилука, између осталих, затекла и [REDACTED] и [REDACTED].

Не зна који је био датум, када је изашла на балкон и видела да је испред [REDACTED] куће стигао полицијски цип и још један аутомобил беле боје, те да двојица са црвеним береткама изводе из куће и возилом одводе [REDACTED]. Том приликом, из [REDACTED] сигурно није нико више одведен са њим. Не зна где је тада био [REDACTED], скривао се све време. [REDACTED] није одвођен. После двадесетак минута је опет видела да из куће излазе још двојица, такође са црвеним береткама.

Увече је седела у поткровљу до касно. Муж је био на послу. Тада је, из правца полигона, видела да иду светла и да се примичу њиховом насељу. Угасила је свећу и потрчала да се сакрије испод степеништа. Покрила се картонима и била је ту до ујутро. Тада су наишла двојица у цивилу, и она их је зауставила да им каже шта се догодило, али са њима су већ причали [REDACTED] и [REDACTED].

Стигавши до њих, чула је да их је [REDACTED] питала шта да ради и рекла им је да не сме ићи кући да спава. Да се боји, јер су јој рекли да ће доћи да је закољу. Онда је један од њих рекао да не спава у својој кући, већ код [REDACTED], а [REDACTED] се успротивио и рекао да не може код њега јер се и он скрива. [REDACTED] им је тада испричала шта се јој се десило.

Након што јој је муж дошао кући са посла, испричала му је за [REDACTED], да се боји да спава у кући и да су јој запретили да ће је заклати, па га је питала да ли могу да је приме, да буде код њих. Он је пристао и онда је потражила [REDACTED] на улици, па је позвала да дође код њих, кад је не буде нико видео.

Кад је [REDACTED] дошла код ње, била је у нормалном психичком стању, није имала повреде на себи, али је била у причи на моменат застрашена, затресала се. Ту ноћ је она преспавала код њих. Ујутру је рано устала и видела да је дошао [REDACTED]: Рекла му је да је [REDACTED] а код ње и позвала га да дође. [REDACTED] је [REDACTED] тада, пред њом, сведоком, рекла оно што је њој пре тога испричала, да су јој двојица која су остала иза [REDACTED], тражили паре, да је она тврдила да их нема, али да су јој они рекли да, ако [REDACTED] призна да има паре, ће доћи и заклати је, да је падала у несвест, да су је поливала водом и да је било страшно, на шта јој је сведокиња рекла да јој ништа не прича, јер је она у мешовитом браку и да се једноставно боји. Питали су да остане и [REDACTED] код њих, али је њен муж рекао да не сме толико рескирати и да [REDACTED] пређе код [REDACTED] да спава. Не зна да ли је [REDACTED] била две или три ноћи код њих, али зна да јој том приликом није испричала да је сексуално злостављана, није рекла ни [REDACTED] кад је био код њих, шта јој се десило. Муж јој је рекао да су некога ко се скривао убили и да каже [REDACTED] да се снађу, да иду. Након тога они су и отишли. Где су спавали, не зна. Након неколико дана јој је [REDACTED] рекла да су отишли за Немачку.

Касније јој је [REDACTED] рекла да јој је [REDACTED] испричала да је била силована и на тај начин је она сазнала за догађај о којем се суди.

На главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године суд је сведока [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе коју је остварио са Основним судом у Брчком којом приликом је сведок остао при исказу датом у Тужилаштву Брчко Дистрикта БиХ дана 26.10.2015. године. Додала је да је [REDACTED] била са [REDACTED], када им је она пришла и испричала шта јој се претходну ноћ десило и да је [REDACTED] питала [REDACTED] где да спава и где да се склони, те да су [REDACTED], дакле, да је то иста особа. [REDACTED] је њена прва комшиница, она није била уопште у Брчком, већ је била у неком селу.

Сведок [REDACTED] је на главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године, испитан путем видео - конференцијске везе коју је овај суд остварио са Основним судом у Брчком којом приликом је сведок навео да никада ником није давао никакав исказ поводом критичног догађаја, нити му је исказ ико тражио.

Његов први комишија је био отац Виде Никице. Нису комуницирали, што су се приликом сусрета уљудно поздрављали. Вида Никицу је виђао само док је био дете,

када се играо на улици са осталом децом. У време 1992. године, није га уопште виђао. Када би га видео сад, не би могао да га препозна.

██████████ и ██████████ не познаје, никада их није видео а ни чуо за њих.

Сведок ██████████ је у свом исказу датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ дана 14.03.2016. године навео, да је он гинеколог акушер у Општој болници у Брчком, у којој ради од 1980.године. Када су избила ратна дејства имао је прекид рада од око месец дана, а након тога је све време био тамо. У време ратних дејстава је можда био именован за начелника одељења пошто је био најстарији по стажу, али се не сећа добро. Током ратних сукоба за све пацијенте су била отворена врата, без обзира на верску исповест, боју коже и остало, свако је имао право да дође на преглед и свако ко је долазио је био евидентиран и прегледан.

Књига протокола је основни документ и она је вођена, а ако је било потребе пацијент је добијао налаз. У то време, издата документација није остајала у архиви гинекологије. Најмеродавнија је књига протокола и, уколико постоји, налаз и мишљење лекара.

Након што му је предочена фотокопија странице књиге протокола о извршеном прегледу ██████████, сведок је навео да су и потпис и налаз његови и да у њему евидентно пише да нема видљивих спољашњих повреда те да је гинеколошки налаз уредан, а након што му је предочена фотокопија мишљења о извршеном прегледу ██████████, сведок је изјавио да је печат на налазу његов, али да потпис није, те да се и у том налазу види да се не ради о насилном акту већ да је у питању свраб вагине. Даље је објаснио да је печат начелника обично доступан особљу због других потреба службе, тако да није било тешко доћи до њега, што није ништа неуобичајено у њиховој пракси. И данас се тако ради. Постоји поверење између колега, да нико неће злоупотребити ничији печат, а у конкретном случају се и види да нема злоупотребе, налаз је чист, види се о чему се ради.

На главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године, суд је сведока ██████████ испитао путем видео - конференцијске везе коју је остварио са Основним судом у Брчком. Том приликом сведок је остао при исказу датом у Тужилаштву Брчко Дистрикта БиХ дана 14.03.2016. године. Појаснио је да је, у време ратних дејстава, био начелник одељења гинекологије и акушерства, да је његов печат био у употреби, стајао је у фиоци, тако да га је могао употребити свако од колега који је тренутно са њим радио. Поновио је да на налазу није његов потпис, већ само печат. ██████████ пише, али тај потпис је, у ствари, параф, то је потписао неко од колега који је радио са њим заједно. На Протоколу је његов потпис.

Сведок ██████████ је у свом исказу датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ дана 21.03.2016. године, навео да у ██████████ живи од 1958. године. Пре рушења моста у Брчком, био је мобилисан. Сви који су били у резервном саставу ЈНА су добили позив и он се јавио у касарну "Брчко". Прво је био у резервном саставу тенковске јединице, али је након неколико дана прешао у полицију и мисли да је то било, отприлике, после рушења мостова на реци Сави. Био је ангажован у саобраћајној полицији у Брчком, Станица јавне безбедности Брчко. У то време су се формирали полицијски пунктови. Колико се сећа, организовао се и пункт у ██████████. Мештане насеље ██████████ познаје одлично, пошто је ту живео, бавио се спортом, играо је фудбал. Познаје ██████████ и ██████████. ██████████ је био у возач ██████████ и били су у изузетно добрим односима. ██████████ познаје под надимком ██████████, тако су га

звали. Током ратних сукоба виђао је и [] и []. Више пута је контактирао са њима и покушавао да пружи помоћ свима, колико год је могао. Што се тиче [] сведок је навео да је дојава била да су [] нападнути у својој кући и он је тада дошао до њихове куће, у првом реду, као пријатељ. Видео је [] супругу, оштећену, и [] који му је рекао да је она у неком шибљу, на шта му је сведок рекао да оде и доведе је, тако да је [] то и учинио. Колико се сећа, [] су одвели раније на испитивање.

Загрлио је [], а она је тада заплакала и рекла му да су је силовали. После једног кратког временског периода, појавио се и []. Након његовог доласка, сведок је позвао СУП, да неко дође званично. Сећа се да су дошли, али се не сећа ко тачно. Он се тада удаљио. Ишао је по својим задацима, тако да више о овоме нема никаквих сазнања. После је чуо да су отишли у размену након које је [] пар пута долазио кући када су се и видели.

[] звани [] је кратко био у резервном саставу полиције. Вида Никицу познаје. У то време га је виђао у []. Када га је виђао био би у гангулама, претежно су сви били у цивилним униформама, у цивилном оделу, мајица, панталоне, тренерке. Не сећа да му је [] рекла од стране кога је силована, била је препаднута. Рекла му је само да је комби неки дошао, али се не сећа да ли му је рекла да ли су дошли у цивилкама или у униформи. Колико се сећа, чини му се да је [] силована у кући, али не може да се сети да ли му је то она рекла или []. Не може да се сети датума када је ишао код [], мисли да је било лепше време, имали су плаве кошуље полицијске, кратких рукава. Када је ишао код ње био је у полицијској униформи.

На главном претресу одржаном дана 25.03.2019.године суд је сведока [] испитао путем видео - конференцијске везе која је остварена са Основним судом у Брчком. Том приликом сведок је навео да је био на пункту у [] када позвао [] коме је био надимак [] јер се нешто десило. Када је дошао близу куће [] и његове супруге, [] је изашао пред њега и рекао му да је [] супруга силована. Приликом његовог доласка, у кући није затекао друга лица. Није оштећена никаква имена спомињала, није знала, а није ни []. Само су споменули да је неки шарени комби био и [] је рекао да су „Црвене беретке“. Тада је носио беретку свако ко је хтео, био је рат. [] је, након што је изашла из жбуња загрлио и питао шта је и како је, а она му је рекла да је силована. Док су разговарали, угледао је [] [], њеног мужа, према коме је она тада пошла, након чега су се загрлили и заплакали. Загрлио их је обоје и рекао им да мора да иде својим задацима, а да се они обрате Станици полиције Брчко, након чега је отишао на пункт. Он није звао полицију. [] и [] је видео пре неколико година, када су долазили кући. [] му никада ништа није спомињао, у вези тога догађаја.

Сведок [] је у свом исказу датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта БиХ дана 04.04.2016. године, навео да у Брчком живи од маја 1970. године, а да је у полицији радио од августа исте године. []

Углавном је радио имовинске деликте. Рушење мостова на Сави га затиче у стану. Тада је радио у полицији, али је био на боловању, јер се петнаестак дана пре тога устрељен у ногу, приликом чишћења службеног пиштоља. На посао се јавио 05.05.1992. године и тада је радио у својству инспектора. [] не познаје. Не сећа се да је спроводио истражне радње у вези силовања у [], током ратних сукоба. Процедура је иначе таква да се на позив грађана, који су пријавили кривично дело, излази на лице места где врши увиђај у сарадњи са криминалистичким техничарем. На

лицу места је у нотес узимао белешке о изјавама, након чега је процењивао да ли ће неку од њих озваничити службеном белешком. Вероватно је спроводио истражне радње у вези силовања [REDACTED], али се стварно не сећа. Службени нотеси у које је уписивао оно што је везано за службу требало би да су одлагани у полицији. Нотеси су били у радном столу инспектора, његови су такође остали у радном столу. [REDACTED]

На главном претресу одржаном дана 27.05.2019.године, суд је сведока [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе која је остварена са Основним судом у Брчком. Том приликом сведок је, уз већ изнето, додао да не зна ништа о конкретном случају, [REDACTED] да познаје [REDACTED], али да не зна где је овај радио, односно, да не зна да ли [REDACTED] радио у полицији. Добро познаје [REDACTED], званог „[REDACTED]“. Не зна ко је Вида Никола.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом у просторијама Полиције Брчко Дистрикта БиХ дана 05.07.2013. године навео да је био војно ангажован пре избијања ратних сукоба на подручју општине Брчко. У марту месецу 1992. године, била је мобилизација. Након што је мобилисан, послат је прво у место Ражљево. Из Ражљева су их пребацили у станове, а одатле у касарну у Брчком. Све то се отприлике догађало у априлу месецу. Тада је био распоређен на обезбеђењу пунктова са војном полицијом и цивилном полицијом СЈБ Брчко.

Након 01. маја 1992. године, све време је припадао војсци. Не зна ко је јединици "Црвене беретке" дао име, а не зна ни ко је донео и поделио припадницима јединице црвене беретке. На рукаву су имали ознаке Војске ЈНА, у том периоду. Јединицу којој је припадао почетком рата, неки су звали "Интервентна јединица", а други "Црвене беретке". Неки су их звали једноставно војска.

У спорном периоду јединица је била смештена у касарни у Брчком, и то до 10. или 12. маја 1992. године, након чега их пребацују у бесцаринску зону. Јединица је бројала је између 60 и 80 војника, а чинили су је, у проценту од око 90%, војници са тог терена. У саставу те јединице био је и окривљени Вида Никица. У бесцаринској зони није боравио ван времена за које је био на дужности. У јуну месецу је био рањен и тада је јединица била смештена у бесцаринској зони. Након опоравка од рањавања, био је поново војно ангажован и вратио се у јединицу која је тада већ била у касарни.

На главном претресу одржаном дана 27.05.2019.године суд је сведока [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе остварене са Основним судом у Брчком, којом приликом је сведок навео да је кроз јединицу „Црвене беретке“ прошло доста људи. Био је задужен оружјем, учествовао је у борбеним дејствима. Јединица је названа „Црвене беретке“, мисли највише због црвених беретки које суприпадници јединице носили, као војне капе. Познаје Виду Никицу. Не зна тачно када се он појавио у јединици. Зна само да није био од оснивања. Једно време је био припадник те јединице па је онда негде отишао. Од, можда, чак и двеста људи, колико је кроз ту јединицу прошло, после обуке их је остало око тридесет. Они су носили униформе војске и сви су прошли обуку. Они који су накнадно долазили носили су и америчке НАТО униформе, биле су све различите. Више не зна ни каквих униформи није било.

Даље је објаснио да се тзв „бесцаринска зона“ граничи са [REDACTED] можда јој чак припада, не зна тачно.

Он је био у резерви војске, па су га послали на обуку, није се добровољно прикључио. Нови чланови су пролазили војну обуку која је трајала је између седам до десет дана. Пре пријема у јединицу за поједине се подразумевала основна војна обука, а за остале не зна. Он је био само припадник јединице.

Јединица је, мисли, припадала војсци. Прикључивала јој се војска, али су долазили и из резервног састава полиције на обуку. На почетку су имали само војну униформу, није ни било беретки. Након обуке су им поделили црвене беретке са ознакама четири С. Све време, од '92. године, до краја рата, се води као војник, да ли су се други водили као војници или као резервни састав полиције, не зна. Приликом пријема у јединицу није ништа потписивао, није имао никакву документацију која сведочи о његовој припадности јединици.

Не зна које је било задужење окривљеног Виде Никице у тој јединици, веома мало се задржао у њој, није имао чин. Јединицом јсу командовали [REDACTED] и [REDACTED]

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног преко камере сведок је навео да га препознаје и да је та особа коју види путем камере окривљени Вида Никица.

Колико се сећа, мисли да је Види Никици једна страна лица била као укочена.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом у просторијама Полиције Брчко Дистрикта БиХ дана 25.06.2013. године навео да је од новембра 1991. године био у резерви, а да је после 01. маја 1992. године био у "Црвеним береткама". Јединица "Црвене беретке" је била формирана пред рат, била је смештена у бесцаринској зони и бројала је од 50 до 60 људи. Припадници су били са подручја Брчког и сећа се да је са њим био и Никица Вида. Војници су били смештени у хангару у кругу тзв „Бесцаринске зоне“, који је био удаљен од команде од 150 до 200 метара. Јединица је остала у „Бесцаринској зони“ док их нису распустили. Нису били дуго стационирани тамо, можда месец и по до два.

На главном претресу одржаном дана 27.05.2019.године суд је сведока [REDACTED] испитао путем видео - конференцијске везе коју је овај суд остварио са Основним судом у Брчком којом приликом је сведок навео да Вида Никица није био припадник јединице, већ да је онако долазио, да су униформе имали сви и да мисли да је Никица имао црвену беретку на глави. Јединица је имала оружје. „Бесцаринска зона“ је [REDACTED] удаљена ваздушном линијом можда 300 до 400 метара.

Командир јединице је одлучиво ко ће да буде у јединици. Они су примали кога су хтели у јединицу. Пролазила се обука по пријему у јединицу. Никица Вида није никако био на обуци и није имао нека задужења у „Црвеним береткама“

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног преко камере сведок је навео да га препознаје и да је управо окривљени Вида Никица о којем је говорио.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом у просторијама Тужилаштва Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине дана 29.10.2015. године, навео да од 1978. године живи у [REDACTED], Брчко, са супругом [REDACTED] и синовима [REDACTED] и [REDACTED]. Рушење мостова на Сави га је са

породицом затекло у [REDACTED]. Тада, првих дана сукоба, у [REDACTED] је долазила војска, звали су их зворничка, бијељинска, "Аркановци". Претресали су куће и гледали шта ко има од наоружања. И код њега су вршили претрес. У том периоду од комшилука у насељу [REDACTED], од [REDACTED] живља су сви остали сви. Што се тиче других, остали су између осталих и [REDACTED] брат [REDACTED] као и [REDACTED] и њен [REDACTED]. У том периоду, прва два месеца, из [REDACTED] су одведени [REDACTED] и [REDACTED], дошао је по њих син Вида [REDACTED] он и још двојица. Видео је када су одвели [REDACTED]. Они су га одвели због тога што су знали да је [REDACTED] имао новца, продао је локал.

Хтели су и њега да одведу, али након што му се један од непознате двојице војника обратио са [REDACTED], остао је у својој кући.

Војници који су дошли, били су у официрским униформама, имале су неке ознаке, капе су им биле "Драганове беретке", СМБ боје. Ти војници су били млади, деца. Сина [REDACTED] Виде није раније виђао у [REDACTED] он се представио тако што му је рекао да има част да разговара са официром српске војске. Био је висок, леп као лутка, сав важан, као да лети, а не да хода. После, када је сведок једном приликом сусрео [REDACTED] Виду, овај му је рекао да није одведен захваљујући његовом сину.

Након тога, кад су војници одвели [REDACTED] и [REDACTED], у [REDACTED] кући је остала његова жена [REDACTED]. Отишао је до [REDACTED] како би јој помогао уколико јој нешто треба. Док је [REDACTED] сама боравила у кући, била је злостављана. То се десило у шестом месецу 1992. године, датума се не сећа. По [REDACTED] причи, они су дошли да траже новац.

Пре одвођења [REDACTED] и [REDACTED] са [REDACTED] и [REDACTED] из [REDACTED] је отишао до [REDACTED] куће где су они тражили од [REDACTED] да их одведе до [REDACTED] куће. [REDACTED] и [REDACTED] су били наоружани. [REDACTED] је имао стари митраљез. Униформе су им биле СМБ, старе, ЈНА војске.

Могуће је да се син Вида [REDACTED] звао Никица.

Када су одвели [REDACTED] био је код [REDACTED] причали су зашто су га одвели, након чега је отишао од ње. Тај дан се поново враћао у кућу [REDACTED]. Када је дошао до капије из куће је изашао Никица и питао га где ће, на шта му је он одговорио да је пошао код [REDACTED]. Окривљени је прескочио ограду и кад је ушао у кућу, рекао му је да се врати својој кући и да не излази из ње. Сведок га је, према властитим речима, послушао и напустивши одмах кућу оштећене, отишао својој кући. Након неких десетак минута од момента када га је Никица вратио кући, [REDACTED] је дошла код њега плачући и рекла му да ју је силовао Никица и да јој је тражио новац. Рекла је да му је дала оно што је имала у новчанику, али да то није било пуно. Испричала му је да је силована и да је хтео поново да је силује, али да га је она замолила да то не ради, јер има шуљеве, те да јој је, док ју је силовао, говорио да јој је тако и ћерке. [REDACTED] није имала видљивих повреде на себи. Остала код њега, јер није смела да уђе у кућу, спавала је иза његове летње кухиње, на дворишту, а другу ноћ је спавала испод балкона [REDACTED] куће. Тај исти дан када се то десило водили су је и код доктора, долазио је [REDACTED] и сутрадан. [REDACTED] је дошао после два дана и тада се [REDACTED] вратила својој кући. Након што му је испричала да је силована, он је јавио [REDACTED] који је био у полицији, [REDACTED] [REDACTED]. [REDACTED] их је у то време обилазио стално пазећи на њих, и том приликом је сам наишао. Испричао му је да је [REDACTED] силована, а и она му је то рекла. [REDACTED] је [REDACTED] рекла да је то урадио Никица Видин. Након што је [REDACTED] позвао полицију, дошао је инспектор [REDACTED] са још једним полицајцем. Узели су изјаву, али

не може да се сети да ли су тај дан водили [REDACTED] код доктора на преглед или сутрадан, јер су долазили и сутра, поново. Сутрадан када су дошли, рекли су да нема повреда и да није било трагова насиља над [REDACTED]. Оба пута када је [REDACTED] долазио, долазио је у његову кућу, јер се оштећена ту налазила. Приликом узимања изјаве од њега, [REDACTED] је водио белешке у свесци. [REDACTED] није био ту присутан. Када је [REDACTED] испричала шта јој се десило, са њим су били [REDACTED] и [REDACTED] звани [REDACTED]. [REDACTED] је и њима рекла ко је извршио силовање. Након што је [REDACTED] дошао, [REDACTED] је и [REDACTED] испричала шта јој се десило. Сведок је и тада био присутан.

Никициног оца зна дуго година, [REDACTED]. Тамо је био [REDACTED] звао се [REDACTED]. Тако му је на камиону писало. [REDACTED] живи у [REDACTED] радио је у предузећу [REDACTED]. Био је најбољи и најискренији. Бавио се и фудбалом. [REDACTED] зна, радио му је струју.

Дана 07.07.1992. године, сведок је напустио Брчко, уз потврду, пропусницу, коју му је урадио зет [REDACTED]. Потврде је урадио њему, као и [REDACTED] и [REDACTED], и сви заједно су отишли прво у Србије, а потом у Немачку. Тамо је остао до 1999. године.

Не зна којој је јединици Никица припадао, по његовом мишљењу некој јакој. Био је добро обучен. Двојицу војника која су дошла са њим, није познавао. Сви су имали сунчане наочаре и били су млади. Пре овог догађаја Никица јесте боравио у [REDACTED]. Није желео да говори о злостављању које му је причињено.

Сведок је у свом исказу датом у просторијама Брчко Дистрикта БиХ дана 03.11.2015. године, навео да је самоиницијативно контактирао Полицију Дистрикта БиХ и тражио да допуни своју изјаву, јер се након сат времена од прве изјаве сетио да није све рекао, а то је да је био у кући [REDACTED], да му је она превијала ране у дневном боравку, да су седели обоје на сећији, којом приликом је дошао Вида Никица са још двојицом. Никица је ушао у дневни боравак, а њих двојица су стајали у ходнику, они су њега само пратили. Никица се њему обратио након чега су га истерали напоље и рекли му да иде својој кући, што је он и урадио. Никицу описује као младог, високог, крупног, развијеног, да је имао сунчане наочаре и капу на глави. Били су обучени у официрске униформе [REDACTED], СМБ са береткама, капама, имали су аутомате. Пошто је [REDACTED] муж од стране Никице одведен у луку, дошли су као да јој дају информације о њему, због чега он није требао да буде ту присутан.

Након више од једног сата у односу на њихов долазак се вратио код [REDACTED] да види што су долазили. Њихове куће су удаљене педесетак метара. Док је стајао на улазу, капију је прескочио окривљени Вида Никица и питао га шта хоће. Рекао му је да хоће да иде код [REDACTED], а он га је отерао кући и рекао да нема шта да тражи ту. После десетак минута [REDACTED] је дошла код њега кући и наставило се оно што је већ изјавио у првој изјави.

Никицу је упознао код његове куће, јер се његова жена са млађим сином за време рата склонила код свог бившег наставника музичког, [REDACTED] којем је први комшија био Никицин отац. Он је отишао да обиђе супругу код наставника [REDACTED] видео је Никицу код куће, а [REDACTED] му је управо за њега рекао, да би боље било да она иде на друго место, јер се и он и остале комшије боје Никице, а да ће и њему нешто урадити због њих. Жену је вратио кући и она је после пар дана отишла за [REDACTED]. Никица је после два дана дошао код њега кући и тражио му жену. Претресао је кућу, чак је отворио и шахт од канализације да види да није случајно тамо.

Са [] се није чуо ни видео од 1992. године и одговорно тврди да нису чак ни у добрим односима од тада. Од 1992. године па до позива за сведочење никада ни размишљао није о догађају, тако да је и заборавио, али након сат времена од првог исказа су му се вратиле слике у главу, па је сматрао да је поштено да допуни изјаву.

На главном претресу одржаном дана 27.05.2019.године, суд је сведока [] испитао путем видео - конференцијске везе коју је остварио са Основним судом у Брчком. У том исказу сведок је навео да је све што је претходно изјавио, истина. Додао је да му је комшиница, код које је био то јутро на кафи, рекла да пред његовом кућом стоји војни комби, те да му је, након што је изашао напоље, Вида рекао да уђе унутра, а да је био обучен у официрску униформу Републике Српске, са официрском капом СМБ боје. Није носио „Драганову беретку“, погрешно је то навео, полупао је лончиће, тако се дословно изразио.

Након што је Види један момак рекао да се он зове [], сели су у комби и отишли. После неког времена, не дуже од два сата, отишо је код [] јер је видео да јој нема брата чија кућа је одмах до његове, и да види да ли су одвели []. Док су седели у дневном боравку, ушла су тројица војника у [] кућу. Вида, који је био међу том тројицом, му је реко да изађе напоље и да има част што му је то реко официр [] војске. Отишао је кући али је после неког времена, можда више од једног сата, није дуго било, опет отишо до [] куће.

Тада је Никица прескочио преко оgrade и рекао му да се врати назад. Вратио се кући. Није се плашио, слушао је оно што кажу и ништа друго. После извесног времена је дошла [] код њега и плачући му рекла да ју је Никица малтретирао, тражио паре и силово. Она је рекла да је то [] син. Није ни он знао како се зове тај момак, знао га је као [] сина. [] се тресла и плакала, била је изгубљена и узнемирена, бојала се. Ту ноћ је отишла код њега у башту и тамо је седела, није смела да буде на веранди. Након што је наишао [], саопштио му је шта се десило. Дошао је инспектор [] и још пар њих, након чега су њима дали изјаву. Сазнања о целом догађају им је испичао на свом балкону. Био је присутан све време док је [] давала изјаву.

За време његовог присуства, једанпут је долазила војска у кућу [] и []

[] и [] су га истукли. [] га је митраљезом ударио у десну руку, а [] је држао нож у шапи и стегнутом шаком га ударио у главу. На тај начин је задобио рану коју му је [] превијала. Њихови доласци и доласци војника у кућу [] и [] немају никакве међусобне везе. То су била два различита случаја. Са силовањем они немају везе.

Никакве везе нема са [] сазнањем о идентитету извршиоца, да се ради о Види Никици. Вида Никица живи отприлике триста метара од његове куће. Поред њих живи наставник [], код кога су његова жена и син отишли да се склоне, када је почео рат. Звали су га да дође по њих јер се мали плашио Виде Никице. Тада га је упознао. Мали је побегао одатле, дошао кући, код њега и рекао му „ја не смем да будем тамо, има тамо онај, зајебава ме“, а касније му је и жена рекла да им је казао да им није место ту и да се слоне одатле те да и његов отац спава у кукурузу.

Све што сада говори, тачно је и резултат је његовог размишљања и присећања на догађај, које је дуго трајало. Сина [] је видео тада када је ишао по жену и по

дете, нису се упознали директно. Упознао га је, на начин, тако што је долазио и тражио његову жену и дете, када је и поклопац шахта отварао да види да ли му је жена тамо.

Када је долазио у његово двориште, представио се као Вида Никица.

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног преко камере сведок је навео да не може да га препозна јер је био мршавији, био је танак, висок, млад, леп, виши од њега.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом у просторијама Полиције Брчко Дистрикта БиХ дана 25.06.2013. године, навео да је био пре избијања рата војно ангажован. Двадесетак, или месец дана, пре почетка рата позван је у резерву састав Војске, војни одсек му је послао позив. Након 01.маја 1992. године, после рушења мостова, био је у касарни, а након тога су два дана били у кругу болнице. Он је повредио ногу и 03. маја 1992. године је отишао у Бобетино Брдо, где је остао петнаестак дана, а један дан је отишао само да врати пушку. Наоружање и опрему је раздужио у „бесцаринској зони“, око 10. маја '92. године. Када је дошао у „бесцаринску зону“ ради раздуживања наоружања, тамо је била јединица које је преименована у "Црвене беретке". У њој је био и Никица Вида. Као припадник јединице је отишао у „бесцаринску зону“ можда још десет до петнаест дана, онда је отишао кући. Након тога више није био припадник те јединице, постао је припадник Трећег батаљона. По причама јединица је, након тога, у „бесцаринској зони“ била можда још месец до два дана.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу датом на главном претресу дана 27.05.2019.године, путем видео - конференцијске везе која је остварена са Основним судом у Брчком, додао да на самом почетку, око 01. не зна да ли је Вида Никица био у јединици „Црвене беретке“. Виђао га је у касарни. Било је ту пуно војске. У самом почетку зна да сигурно није био. „Црвене беретке“, као нека званична једница, нису ни постојале. Добили су позиве за војну обавезу, прикључио се у „Црвене беретке“, били су у касарни, чували су стражу. По приступању у јединицу, одржавана је тродневна обука. Не зна да ли је Вида Никица прошао такву обуку. Никица је млађи од њега годину дана .

Повредио се 02. или 03. маја. Почетком јуна је дошао у касарну, никог није било, били су у тзв. „бесцаринској зони“, која се налазила близу [REDACTED] везивала се за [REDACTED]. У том периоду добили су сви униформе и имали су пушке. Припадници јединица су имали лично наоружање. Од седмог месеца је био у Трећем батаљону, који је такође припадао [REDACTED] Тамо се пријавио и на тај начин је отишао из јединице. Нико му то није бранио.

Током рата, у Брчком је много њих носило црвене беретке, [REDACTED] Униформу је имао свако. Не зна да ли је Никица имао беретку.

На питање председника већа да ли може да препозна окривљеног преко камере, сведок [REDACTED] је изјавио да та особа који види путем камере, реч је о окривљеном, јесте Вида Никица о којем је говорио у свом исказу.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу са главног претреса од 27.05.2019.године, путем видео - конференцијске везе, остварене са Основним судом у Брчком, навео да је добио наредбу Тужилаштва Брчко дистрикта да проведе истрагу по пријави оштећене [REDACTED] за кривично дело силовање. У складу са тим је

саслуша сведоке и прибавио све што се у том тренутку могло прибавити од доказа. Процедуре су спроведене, на лице места су изашли форензичар он и [REDACTED]. Показивање лица места је извршила оштећена, и у складу са тим је и извршено фотографисање просторија за које је она навела да су се у њима дешавали одређени делови догађаја. Комплетна фотодокументација је рађена по показивању оштећене.

О свакој прикупљеној изјави постоји пратећа документација и аудио запис. Све је извршено у складу са законским процедурама Брчко дистрикта, тако да не може улазити у разлоге зашто је сведок [REDACTED] рекао да није давао изјаву.

Нема непосредних сазнања о догађају.

Суд је исказе оштећене [REDACTED] као и сведока [REDACTED] и [REDACTED], ценио појединачно и у односу са осталим доказима, па је њихову садржину прихватио као јасну и истиниту. Искази су непристрасно дати, будући да по ставу суда сведоци нису имали разлога ни мотива да неосновано терете окривљеног већ су искрено испричали оно чега се сећају. Наведени докази такђе су међусобно претежно сагласни у погледу одлучних чињеница.

Прликом оцене исказа наведених сведока, суд је имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка извршено пре 27 година, па је немогуће очекивати да се о свим појединостима догађаја и хронологији тока, сведоци изјашњавају на потпуно сагласан начин. По ставу суда, супротно од овога, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка. Протек времена од настанка догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича, са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични, да би их сведоци памтили толико дуг временски период, али то не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, да не говоре истину, а да ситне неподударности, оне које се суштински односе на временске размаке између одређених радњи које чине целовит догађај или ко је од сведока коме и у ком тренутку рекао име и презим извршиоце, окривљеног Вида Луић Николе, тада Вида Никице обавезно цео исказ чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу оцени појединачних исказа сведока, не дозволивши да се, уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету окривљеног.

Кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације, нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације органа, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга противзаконита затварања, лишавање права на

правилно и непристрасно суђење; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине становништва, противзаконито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама имовине које није оправдано војним потребама, узимање незаконите и несразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца или противзаконито издавање новца, или ко изврши неко од наведених дела.

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Услов за постојање кривичног дела Ратни злочин из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ јесте, пре свега, у постојању битних обележја бића тог кривичног дела, а то су : 1. постојање оружаног сукоба у периоду извршења, 2. постојање кршење правила међународног хуманитарног права као и да је то кршење по начину и последицама било тешко; 3. постојање узрочне везе између радњи оптуженог и оружаног сукоба, односно да је окривљени дело извршио користећи контекст оружаног сукоба, тзв. нексус и 4. да је кривично дело извршено против лица, оштећених, која које нису активно учествовала у непријатељствима, односно, како је то предвиђено Женевским конвенцијама, против заштићених лица.

У смислу одредаба међународног права, оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе.

Неспорна је чињеница да је на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, која је формалноправно у критичном тренутку још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), постојао оружани сукоб, при чему се као званични почетак оружаног сукоба у Босни и Херцеговини узима почетак месеца априла 1992. године, тако да се критични догађај који је предмет оптужнице, одиграо у време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине, између оружаних формација бошњачког, српског и хрватског народа, који су живели на територији БиХ и који су били међусобно ратом завађени и супротстављени. Наведено је фактички неспорна чињеница, правна претпоставка, коју, на послетку, потврђују баш сви учесници у поступку, окривљени и сведоци, и коју нико ни на који начин није оспоравао, нити довео у питање.

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Босне и Херцеговине, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу, који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција), а односи се и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна

уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште. Дакле, постојање ових елемената, као и околност да њихово постојање странке ни једним доказом не само да нису оспорице нити довеле у питање, већу су их и изричито потврдиле, условило је у потпуну, примену цитираних материјалних прописа.

Нексус, као суштинска повезаност ратних сукоба и догађаја о којем се суди, је неопходни и саставни елемент сваког оваквог кривичног дела, где за његово постојање није неопходно да се инкриминисани догађај збио у самим ратним дејствима, већ да је догађај био тесно повезан са ратним сукобом. У конкретном случају, сви учесници овога поступка су то потврдили, непријатељства и сукоби супротстављених страна су све време постојали, окривљени и лица која су са њим дошла у кућу оштећене, припадали су војној јединици која је учествовала у сукобу на страни [REDACTED] народа, а оштећена је припадала [REDACTED] који је био у сукобу са [REDACTED], те је отуда нексус очигледан, јер су све набројане околности утицале на окривљеног да предметно кривично дело изврши, па и шире од тога, да га директно мотивишу, подстакну, на извршење. Он је био у војној формацији [REDACTED] народа на тој територији, носио је униформу војне јединице и војну капу, беретку црвене боје, као јасан симбол припадности војној јединици која врши и фактичку и формалну власт, док је оштећена припадала [REDACTED] народу који је живео на тој територији, тако да је окривљени Вида Лујић Никола, користећи ситуацију унутрашњег сукоба и своју припадност увелике доминантнијој страни у сукобу као и беспомоћност оштећене, [REDACTED] одлучио да изврши предметно кривично дело.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављене у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, суд је утврдио да је окривљени кршио одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II).

Тако је одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мериљу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а).

Дакле, наведеним чланом побројани су сви поступци, формално и фактички радње извршења, и сваки од њих представља тешко кршење међународног хуманитарног права, тако да је овај елемент кривичног дела остварен извршењем ма које од набројаних радњи, па како је силовања било изричито прописано чл. чл.103 КЗСРЈ, док је заједничком члану 3 Женевских конвенција прописано више ширих одредби које свакако забрањују силовање, као што су забрана наношења повреда животу и телесном интегритету или повреде личног достојанства, у конкретном случају је остварен и овај елемент кривичног дела из чл. 142 КЗСРЈ.

Чланом 13 став 2 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, док је чланом 4 став 1 наведеног Протокола предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих док је ставим 2 а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окупно поступање, као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

Оштећена [REDACTED] је у време извршења кривичног дела по дефиницији била цивилно лице, није припадала ни једно војној формацији, на ма који начин, није била наоружана, нити униформисана. У тренутку извршења она је обављала уобичајене послове домаћице. По захтеву супруга [REDACTED], дошла је са, по њу, безбедног подручја где је оставила децу, да би скувала мужу храну за више дана и опрала му веш, како би се одмах након тога вратила кчеркама. Стицајем неприлика, кваром машине за веш и доцнијим рушењем моста, остала је дословно заробљена у својој кући на територији која је за њу била опасна. Ни једним исказом било ког учесника у поступку њен статус цивила није на ма који начин оспораван, а каомили оспорен.

Да је окривљени Вида Лујић Никола био припадник [REDACTED] оружане стране, јединице састављене од локалног становништва са подручја Брчког, тзв."Црвене Беретке", за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, који се водио у периоду од 1992. до 1995. године између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у тој републици, утврђено је на основу исказа сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и оштећене [REDACTED].

Сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да је почетком рата припадао јединици „Црвене беретке“ која је тако названа, мисли због црвених беретки које су носили на глави као саставни део униформе и обележје јединице, да је био задужен личним наоружањем, да је учествовао у борбним дејствима. Посебно је значајно што је изричито изјавио да је припадник те јединице био и окривљени Вида Лујић Никола, тада са личним именом Вида Никица.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да је после 1.маја 1992.године био у јединици тзв „Црвене беретке“ која је била формирана пред почетак рата те смештена у

„бесцаринској зони“. Навео је и да су припадници те јединице били грађани, [REDACTED] са подручја Брчког и да се сећа да је са њим у истој јединици био и Никица Вида.

Сведок [REDACTED] је, сведочећи, навео да је, када је дошао у „бесцаринску зону“ ради раздуживања наоружања, тамо била јединица која је преименована у „Црвене беретке“ и да је у њој био и Никица Вида.

Сведок [REDACTED] је исказао да се пре рата чуло пуно о „дрвеним береткама, да се у комшилуку причало ко је у њима и да се причало и да је Никица, окривљени, био у тим „береткама“. Навео је и да је, када је дошао по њега, Вида Никица носио на глави беретку црвене боје, да је имао сивомаслинасту униформу или неке боје сличне њој и да је носио пиштољ у руци. Оштећена [REDACTED], такође је у свом исказу навела да је видела да је Никица имао шарено војно одело, панцир, војничке чизме и црвену беретку [REDACTED].

Припадност извршиоца оружаним снагама, као његово својство у извршењу кривичног дела, није прописано законом и није битан елеменат предметног кривичног дела, што је видљиво већ из прве речи законског описа кривичног дела из чл 142 КЗ СРЈ, која гласи „ко“, дакле свако, без обзира на својство, иако се поједине радње набројане у опису нужно не могу извршити без потребног својства извршиоца, већ ова околност служи само као помоћна чињеница за утврђење одлучне, а то је да је кривично дело извршено у контексту ратних сукоба, што представља често спомињани некус, диференцију специфику ове врсте кривичних дела.

Начин извршења конкретног кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст.2 КЗ СРЈ јесте кршењем правила међународног права, за време оружаног сукоба вршење силовања над цивилним лицем. Са изнетим у вези, радња извршења кривичног дела Силовање из, тада важећег, чл. 103 КЗРС, састоји се од два засебна акта, принуде на обљубу и саме обљубе, женског лица са којим извршилац не живи у брачној заједници, где није реч о простом збиру ове две радње, већ принуда представља начин, а обљуба циљ извршиоца. Приликом обљубе, да би кривично дело било свршено, довољно је и делимично продирање у женски полни орган или анус, мушког полног органа или неког предмета којим се извршилац служи, односно мушког полног органа у уста жртве силовања, али не и пуко додиривање полних органа односно ануса и полног органа, без пристанка жртве, применом принуде, силе и претње, онакве каква је потребна да сломи отпор жртве. То је она сила која је потребна за савлађивање озбиљног, чврстог и трајаног отпора жртве, дакле не свака сила. Нужан отпор жртве није услов за постојање кривичног дела. Наведено кривично дело је извршено и у случајевима када не постоји никакав физички отпор, ако жртва, услед напада извршиоца, места извршења и осталих околности, није била способна за пружање отпора нити су постојали икакви изгледи да отпором спречи силовање. Истовремено, пристанак на однос, како га закон предвиђа, мора бити дат добровољно, изражен слободном вољом жртве, а процењује се на основу контекста околности догађаја, тако да представља фактичко питање.

Чињенично стање у погледу кривичноправних радњи учињених на штету оштећене [REDACTED] утврђене су у највећој мери из исказа оштећене [REDACTED], али и из исказа сведока [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED].

Оштећена [REDACTED] је у свом исказу детаљно и искрено описала шта се критичном приликом догодило, наводећи да, када јој је муж одведен, је остала сама у

кући, али да је дошао комшија [REDACTED] звани [REDACTED], ком је превијала рану у дневном боравку. Окривљени Никица, ког тада није опознавала, са још двојицом војника, ушао у њену кућу, прескочивши ограду, након чега су [REDACTED] наредили да напусти кућу, а они су сели на сећију у дневном боравку њене куће. Даље је навела да је окривљени седео до прозора дневног боравка, да је извадио пиштољ из џепа, посебно метке, напунио га и ставио у џеп, након чега је устао са сећије, ухватио је за леву руку и повео је у купатило где јој је рекао да скине горњи део и она је то урадила. Након тога ју је ухватио руком за потиљак и оборио је према свом телу јер је свукао хлаче, била је у погетом положају, а он је стајао. Није јој ништа говорио, само јој је ставио пенис у уста и рекао јој да га не уједе. Један од војника је покушао да уђе у купатило али није могао и тада је схватила да је Никица закључао врата купатила. Након тог чина се исправила, а он јој је свукао доњи део тренерке и онда ју је стојећи силовао, била је окренута према њему прса у прса, стајали су обоје. Није имала снаге ништа да му каже у тим моментима, само му је рекла да има слабо срце. Он је својим полним органом продро у њен полни орган, доживео је оргазам, ејакулирао је на плочице. Била је изгубљена, окренула се према лавабоу да се умије, да мало дође себи, и видела је да је модра од шока. Тог тренутка није имала на себи доњи део тренерке и он је тада покушао да је силује у дебело црево. Завриштала је, пошто је била оперисана од хемороиде. Он је стајао и није је анално силовао.

Након изласка из купатила отишла је у дневни боравак из ког ју је Никица одвео на спрат куће, прво у ћеркину собу а касније у њену спаваћу собу када је узео пиштољ у руку, свукао само панталоне своје униформе, легао леђима на кревет и њој наредио да се поново скине и даседнена његов полни орган. Скинула је тренерку, послушала његов захтев и села на њега. Морала је. Све време је држао пиштољ у руци, све до непосредно пред оргазам, у ком тренутку га је спустио поред себе. Оргазам је доживео, ејакулирао је ван ње. Обрисао се након тога постељином. Онда су се обоје обукли.

После Никициног одласка, наишао је комшија [REDACTED] и са улице је звао [REDACTED], а она је изашла и рекла да су га одвеле "Црвене беретке". Заплакала је и рекла да је силована. Сутрадан су је [REDACTED] и [REDACTED] позвали и рекли јој да изађе из жбуња у ком је преноћила, да се не боји. Она је изашла из, као рече, оструга, и дошла у [REDACTED] двориште. [REDACTED] њен супруг, је доведен из СУП-а и са њим је отишла на веранду код [REDACTED] јер су стигли из инспектори СУП-а, да од ње узму изјаву. Дошао је инспектор [REDACTED], и још један човек који је раније радио на бензинској од ремонта. Испричала им је шта јој се догодило, све пред мужем [REDACTED] који је и сам тада сазнао за догађај. Човек који је био са [REDACTED] ју је одвео код лекара 23.06.1992. године.

Оштећена је особа из традиционално конзервативне средине, очигледног патријархалног васпитања, која ризикујући своју безбедност, видело се кроз последице критичног догађаја у којој мери, напушта сигурно уточиште, како би се вратила да свом супругу обави послове домаћице. Свако признање овакве врсте, да је доживела силовање, особито са навођењем детаља, за њу је посебна непријатност, имајући у виду све до сада наведено. Дакле, ове особитости, посебне околности које проистичу и специфичне културе и традиције народа којем окривљена припада, према ставу суда, уз све остале околности о којима ће доцније у овој пресуди бити реч, указују на истинитост њеног исказа, због чега му је суд и поклонио пуну веру.

Такође, истинитост казивања оштећене види се и у давању одговора на питања одбране, посебно оптуженог, као и у препознавању његовог карактеристичног условљеног фацијалног грча или рефлекса што је учинила приликом давања исказа на

главном претресу. Чињеница да је да оштећена, одмах након догађаја о којем се суди, ово испричала одређеном броју сведока, [REDACTED] званом [REDACTED] полицајцу [REDACTED], који се први нашао на лицу места, а касније и инспектору [REDACTED], покушала да каже својој комшиници [REDACTED] а после рекла и комшиници [REDACTED], на послетку, све то одмах испричала и свом супругу [REDACTED] представља засигурно, у сваком поједином случају и без обзира на посебне околности, чин највеће деликатности, са непознатим последицама по њену личност, брак и друштвени статус у постојећим социјалним условима, те, на крају била подвргнута лекарском гинеколошком прегледу, што све јасно потврђује њен исказ, односно потпуно уверава у његову истинитост.

Из копије здравственог картона [REDACTED] лекарског извештаја Опште болнице Брчко од 23.06.1992.године и исказа сведока [REDACTED] утврђено је да је оштећена дана 23.06.1992.године била на гинеколошком прегледу и да том приликом нису установљени трагови насиља. Наведено, потврђује истинитост исказа оштећене да је била на лекарском прегледу, а сама чињеница да се јавила на преглед је пресудна, и потврђује пуну истинитост њеног исказа понајпре у погледу постојања силовања. Што се тиче резултата прегледа, он је очекивано такав, јер оштећена није смела, ни могла, да се опире пошто је кривично дело извршено уз претњу силом, а не применом силе, што онда не подразумева настанак повреда на њеном полном органу или његовој регији, што опет изнова потврђује истинитост навода исказа оштећене [REDACTED].

Сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да је, након што су одвели [REDACTED] он отишао код [REDACTED]. Причали су зашто су га одвели, а након тога је отишао од ње. Тај дан се поново враћао у кућу [REDACTED]. Када је следећи пут дошао до капије, из куће је изашао окривљени Никола, како га сведок зове, Никица, и питао га где ће, на шта му је он одговорио да је пошао код [REDACTED]. Окривљени је прескочио ограду и рекао му да се врати кући и да не излази из ње, што је сведок и учинио. Након десетак минута од тренутка када га је Никица вратио кући, [REDACTED] је дошла код њега плачући, и рекла му је да ју је силовао Никица и да је хтео поново да је силује, али да га је она замолила да то не ради јер има шуљеве, као и да јој је тражио паре. Даље је навео да је испричао [REDACTED] да је [REDACTED] силована, а и да му је она то рекла, да је [REDACTED] рекла да је то урадио Никица Видин. Након што је [REDACTED] позвао полицију, дошао је инспектор [REDACTED] са још једним полицајцем. Узели су изјаву, али не може да се сети да ли су тај дан водили [REDACTED] код доктора на преглед или сутрадан, јер су долазили поново и сутра. [REDACTED] је [REDACTED] испричала шта јој се десило, а након што је [REDACTED] дошао и њему је исто то испричала. Сведок је био присутан све време тим догађајима. Такође, наведени сведок у својим ранијим исказима прецизно и веродостојно описује окривљеног, како је био обучен критичног дана, како је са још двојицом војника ушао у кућу оштећене, фактички их предводећи и означавајући га као [REDACTED] сина, наводећи његове поступке и на крају описујући шта се догодило након одласка тројице војника, међу којима је био и окривљени. Исказ наведеног сведока је сагласан исказу оштећене због чега га је суд прихватио као истинит те му поклонио пуну веру.

Сведок [REDACTED], потврђује својим исказом претходне исказе, да му је оштећена одмах рекла да је силована као и присуство сведока [REDACTED] на лицу места у том тренутку. Такође, овај сведок био је присутан, и то посведочио, када је оштећена мужу саопштила да је силована, након чега су њих двоје почели заједно да плачу, загрливши се, а под утицајем тог призора, он их је обоје загрлио.

Исказ сведока [REDACTED] суд је ценио као тачан и јасан, обзиром да се сведок о околностима којих се сећа јасно изјашњава, док оне којих се не сећа, не конструише,

већ једноставно изјављује да их се не сећа. Његов је исказ у потпуности сагласан са исказима оштећене и сведока [REDACTED], због чега му је суд поклонио пуну веру и прихватио га у целости.

Сведок [REDACTED], супруг оштећене, није био присутан критичном догађају, али је у свом исказу потврдио да му је супруга [REDACTED], пред другим људима, рекла да је била силована. При свему томе овај сведок је очигледно због чина који је извршен над његовом женом и сам претрпео трауму, што се видело из неких делова његовог исказа са главног претреса којом приликом је поновио да га је Никица Вид, пре критичног догађаја одвео на испитивање, на тај начин потврђујући исказ своје супруге [REDACTED], али и исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED], а такође потврђујући и да је оштећена ишла на лекарски преглед неколико дана након догађаја.

Сведок [REDACTED] звана [REDACTED], је такође у свом исказу потврдила да је [REDACTED] био присутан када је [REDACTED] причала са полицајцем [REDACTED] којег је питала шта да ради, где да спава и где да се склони, те му рекла да не сме ићи кући да спава, да се боји јер су јој рекли да ће доћи да је закољу. Сведок је потврдио исказе осталих сведока у погледу одвођења супруга оштећене, [REDACTED]. Најзад сведок [REDACTED] је навела да је сазнала да је [REDACTED] била силована на тај начин што јој је касније, комшиница [REDACTED] рекла да јој је [REDACTED] испричала да је била силована. Надаље, сведок [REDACTED] је навела да јој је [REDACTED] када је преспавала код ње, испричала да су јој двојица, која су остала иза [REDACTED], тражила новац, да је падала у несвест, да су је поливали водом и да је било страшно, на шта јој је сведокиња рекла да јој ништа не прича јер је у мешовитом браку и да се једноставно боји.

Сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да је у критично време радио у полицији, као инспектор, да је вероватно спроводио истражне радње у вези силовања [REDACTED], али да се стварно не сећа и да не зна ко је Вида Никола.

Оцењујући исказ сведока [REDACTED], суд налази да је намера оваквог његовог исказа била да заштити окривљеног, што коинцидира са делом исказа [REDACTED] која је искрено навела да се уплашила сазнања о догађају плашећи се за личну безбедност.

Стога, имајући у виду наведено суд никако није могао прихватити тврдњу одбране оптуженог да је, имајући у виду и чињеницу да је кривично дело пријављено много година након извршења, реч о некој завери против оптуженог због његове националности и карактерних особина. Супротно од ове недоказане тврдње одбране окривљеног, кривично дело о којем се суди оштећена је пријавила одмах по извршењу, о њему испричала, такође одмах, свом супругу, службеним лицима и неколицини пријатеља, полиција је изашла одмах на лице места и обавила службене радње, а оштећена је одведена на лекарски преглед, на који начин су прибављени и сачуван сви докази овога догађаја.

Поводом изнетог, након оцене свих изведних доказа, сваког засебно и у односу са осталима, оцењујући у том смислу и материјалну одбрану окривљеног, суд није прихватио наводе његове одбране да није извршио предметно кривично дело, налазећи да је неистинита и срачуната на избегавање своје кривице те да је побијена наведеним бројним убедљивим доказима.

Пре свих, то се односи на садржину исказа оштећене [REDACTED], али и сведока [REDACTED] и [REDACTED], који су између осталог послужили суду и за утврђивање истоветности окривљеног, а које је суд прихватио и разлоге прихватања већ детаљно образложио у досадашњем делу пресуде.

Наиме, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да [REDACTED], оца окривљеног, зна дуго година, да је његовог сина упознао када је дошао код њега кући да му тражи жену, када је чак отварао и шахт од канализације да види да није случајно тамо и којом приликом је рекао да је он Вида Никица, као и да је син [REDACTED] са још двојицом одвео [REDACTED] и [REDACTED], што је сведок лично видео. Даље, сведок је јасно сведочио да је у [REDACTED] кући седео у дневном боравку, када је ту дошао окривљени Вида Лујић Никола, са још двојицом војника који су га само пратил. Обратио му се и рекао да изађе напоље. Када описује његов физички изглед, сведок наводи да је [REDACTED] син био млад, висок, телесно добро развијен и лица лепог као лутка. Након десетак минута од момента када га је Никица, како га је сведок звао, по лично имену које је носио пре промене у Вида Лујић Никола, како се сада зове, избацио из куће, [REDACTED] је плачући дошла код њега и рекла му да ју је Никица силовао и тражио новац.

Оштећена [REDACTED] је у свом исказу навела да је критичног дана комшији [REDACTED] превијала рану у дневном боравку, када је у кућу ушао окривљени Никица са још двојицом. Навела је да су потом сва тројица војника села на сећију, при чему Никица до прозора дневног боравка. На његов захтев, након што ју је Никица питао где јој је новчаник који јој је муж дао, дала им је новац, а засебно и новчаник са новцем који јој је муж оставио када су га војници повели. Након што је устао са сећије, Никица ју је повео прво у купатило, а касније и на спрат куће, где ју је силовао. Сутрадан јој је комшија [REDACTED] рекао да је извршилац Вида Никица, и тек након што му је објаснила и описала где је седео војник који ју је силовао.

Временски размак који је прошао од одласка сведока до доласка оштећене код њега, свакако није нешто што може довести у питање иситнитост његовог исказа, посебно имајући у виду протек времена од догађаја до сведочења. Исти разлог суд има и када је у питању тврдња сведока [REDACTED] у поводу околности да је оштећена прва њему рекла да ју је силовао Вида Никица, док она наводи да је идентитет тог лица њој открио сведок [REDACTED], при чему и та несагласност нема значај околности која доводи у питање утврђење да је управо окривљени Вида Лујић Никола извршилац овог кривичног дела. Оштећена [REDACTED] и сведок [REDACTED] знали су где је седео војник који је први ушао у [REDACTED] кућу, ко је од војника говорио, који је избацио [REDACTED] из куће, ко је од војника који су ушли имао пиштољ, а по изгледу је био висок, млад и леп као лутка, који је тражио новац од оштећене те напослетку и узео за руку оштећену [REDACTED] и одвео је у купатило где ју је први пут силовао. Оштећена се јасно сећа да је рекла [REDACTED] где је седео војник који ју је силовао, нако чега јој је овај сведок и рекао да је то Никица, Вид Никица, како се изјаснио.

Надаље, сведок [REDACTED] је у свом исказу навео да је Вида Никицу познавао из виђења, да је познавао његове деду и бабу, да је са братом његовог оца, [REDACTED] ишао у школу, а да му је Никицин отац у неколико наврата довозио цемент својим камионом. Даље је навео да, када су дошли по њега и одвели у Луку, је знао да је онај који је силовао његову супругу управо Никица, јер се пре самог почетка рата чуло пуно о „Црвеним береткама“, па се у комшилуку причало ко је био у тој јединици, а зна да је Никица је био, те да је за време рата свако причао о њему и да му је речено како је то

син тога и тога као и да зна да на лево око окривљени „мало жмига“. Остале војнике који су дошли са Никицом не зна.

Дакле, сведок [REDACTED] се сећа окривљеног као војника који је, пре критичног догађаја, дошао по њега и одвео га од куће, а да је наведени сведок пред окривљеним том приликом својој жени [REDACTED] предао новчаник са новце. Ту околност у свом исказу једнако потврђује оштећена, која је навела да је војницима дала новчаник са новцем који јој је муж оставио када су га војници повели Новац им је предала након што ју је управо окривљени питао где јој је новчаник који јој је муж дао. Дакле, очигледно је окривљени војник који је знао за тај новчаник, пошто је видео тренутак када јој га [REDACTED] предаје. Он је био тај који је [REDACTED] и одвео од куће у станицу полиције, те је зато новчаник и тражио од оштећене [REDACTED], која је из страха морала да му га преда. Наведени детаљ, да је управо тај војник који је видео предају новчаника, лице које [REDACTED] наводи као војника који ју је силовао, јасно потврђује сагласност ова два исказа и закључак суда о њиховој иситинитости, а тиме и закључак о идентитету, истоветности извршиоца као окривљеног Вида Луић Николе, некада Вида Никице.

Сведок [REDACTED] је исказала да је сазнала како су војници [REDACTED] тражили новац и да је она прво тврдила да га нема, али да су јој они рекли да, ако [REDACTED] призна да постоји те да она крије новац, ће доћи и заклати је. Најзад и сведок [REDACTED] говорио је о новцу који је [REDACTED] морала да преда окривљеном и другој двојници војника.

И, на послетку, треба истаћи да је оштећена препознала окривљеног рекавши да, поред свих ометајућих околности, односно протека времена и чињенице да је вероватно покушавала да не гледа окривљеног током самог чина силовања, да га „избрише“ из сећања, што је природно понашање и осећај у оваквим околностима, окривљени, када га је видела преко видео конференцијске везе, поседује детаљ који је упамтила као његову личну карактеристику, да има грч на лицу, односно "да му једно око жмига", рекавши при том да га највише може препознати по томе, а постојање ове особености потврдио је сведок [REDACTED] у свом исказу наводећи да је Вида Никици једна страна лица била као укочена, као и сведок [REDACTED] који је у свом исказу навео да зна да Вида Никица на лево око мало жмига. Уз ово Окривљеног су и током суђење, преко видео конференцијске везе, осим оштећене, као Вида Луић Николу, у време извршења Вида Никицу, препознали сведоци [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], лица са којима је био у војној јединици названој „Црвене беретке“, која га добро памте из тог периода, знају да је био припадник те јединице, носио униформу и црвену беретку, иако се не сећају да ли је прошао војну обуку или какав борбени задатак, што је још једна чињенична потврда закључку суда о томе да је управо окривљени извршилац овог кривичног дела.

Дакле, окривљени Вида Луић Никола је користећи униформу коју је добио као припадник војне формације и статус припадника војне формације [REDACTED] народа на том подручју те, посебно, наоружање које припада особи његовог статуса, стекао, у том тренутку недостижну, супремацију над цивилним становништвом [REDACTED] националности, што му је пресудно омогућило да изврши кривично дело о којем се суди у овом поступку. Ово посебно и због чињенице да је оштећена, као жртва, била без икакве заштите, дословно препуштена милости оптуженог и лица са којима је био у друштву критичном приликом, а једновременно, она ни једним поступком, на ма који начин, није изазвала насилно, противзаконито и кажњиво поступање окривљеног према њој, јер се понашала попутно у складу са његовим

захтевима и наредбама, од његовог насилног уласка у њен дом. Уз све ово, треба истаћи да су без икаквог значаја наводи браниоца какао окривљени није служио војни рок, односно, да је током служења отпуштен, те да није прошао војну обуку, јер су у питању биле ратне околности које не подразумевају ову врсту формалности, већ тренутну и фактичку способност за војне послове.

У конкретном случају окривљени се послужио претњом, психичком принудом, изазивањем страха код оштећене [REDACTED] за њен живот и тело. Он је сво време у руци држао пиштољ који је пред оштећеном и напунио мецима. Ова околност, сама за себе, уз чињеницу да су окривљени и његови пратиоци насилно ушли у кућу оштећене, насилно истерали сведока [REDACTED] из ње, претходно хапсећи и пребијајући мужа оштећене [REDACTED], није оставила никакву могућност да се оштећана брани и одбрани, не само њој лично већ ни једној одраслој особи, просечних способности. Од тог догађаја, на послетку, она до данас трпи последице психичке природе, ПТСП, што произилази из њеног сведочења, али и материјалних доказа, лекарских извештаја који су у доказном поступку прочитани.

На основу свих изведених доказа суд је ван сваке разумне сумње, са потпуном извесношћу, утврдио да је окривљени дана 20. јуна 1992. године, у Брчком, Република Босна и Херцеговина, тада у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), као припадник [REDACTED] оружане стране у том сукобу, јединице састављене од локалног становништва са подручја Брчког, тзв. "Црвене Беретке", кршећи правила међународног права, за време оружаног сукоба који се тада одвијао на простору Бонсе и Херцеговине између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у тој републици, садржана у члану 3 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, ратификоване од Народне скупштине ФНРЈ („Сл.лист ФНРЈ“ бр.24/50) и члану 4. став 1. и став 2. тачка е) и члану 13. II Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, принудио на обљубу цивилно лице оштећену [REDACTED], дакле лице које није учествовало у непријатељствима, у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на верској или етничкој припадности, на тај начин што је заједно са још два непозната униформисана војника, обучен у маскирну војну униформу и наоружан пиштољем, дошао у породичну кућу [REDACTED] те пред истом извадио пиштољ и напунио га мецима и вратио назад у свој џеп, а што је код [REDACTED] изазвало осећај страха за властити живот, те затим [REDACTED] наредио да му преда злато и новац који има, па када је то исто учинила, принудио је на обљубу, искористивши том приликом окружење присиле, са пиштољем при себи пришао јој, узео је за руку наредивши јој ултимативно да крене са њим, говорећи јој: „Хајде са мном“, одвео је у купатило и закључао врата, а потом је ухватио за главу, оборио у клечећи положај, те јој свој полни орган ставио у уста, након чега јој је скинуо доњи део тренерке и својим полним органом продро у полни орган [REDACTED], што представља већ цитирани законски опис кривичног дела Силовање из чл. 103 КЗСРЈ, знајући да је при том чину [REDACTED] имала осећај изгубљености и била у стању шока, па када се иста окренула и сагнула према лавабоу да се умије, својим полним органом покушао продрети у њен анални отвор, а након вриске [REDACTED] да то не чини престао је. Након тога ју је извео из купатила и одвео у спаваћу собу, све време држећи све време пиштољ у руци, што је очигледно уплашило оштећену да јући јој јасно до знања да ће га употребити, пуцати у њу, ако се она не повинује његовим захтевима, легао на кревет, те оштећеној [REDACTED] наредио да скине доњи део тренерке и легне на њега, тачније, седне својим полним органом на његов, након чега је поново својим полним органом продро у њен полни орган. Током трајања тог чина оштећена [REDACTED]

███ тражила је од окривљеног да је убије, на шта је окривљени одговорио да он није задужен за то, да би након извршеног силовања над ███ са непознатим војницима напустио кућу и удаљио се у непознатом правцу, одузевши од ње 8и сав новац који је она у кући имала. Том приликом је ███ претрпела тешке душевне болове, што је довело до посттравматског стресног поремећаја хроничног ток (ПТСП) и дугогодишњег лечења, као директну последицу описаног догађаја.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је закључио да је окривљени био свестан свог дела, те да је хтео његово извршење, из чега произилази да је кривично дело извршио са дирекним умишљајем као обликом виности, при чему окривљени не мора бити свестан да својим поступцима крши правила међународног права, с обзиром на то да повреда међународног права у опису предметног кривичног дела представља објективни услов за постојање инкриминације.

Подводећи утврђено чињенично стање, као и психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, суд је закључио да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити, па како нису постојале околности које би искључиле његову кривичну одговорност, суд га је огласио кривим.

Приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције суд је ценио све околности из чл. 41 КЗ СРЈ које могу утицати да казна буде блажа или тежа, па је нашао да на страни окривљеног нема олакшавајућих околности, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу да ███

███, затим околности под којима је кривично дело извршено, безобзирно понашање оптуженог испољено током извршења кривичног дела, да су предузете радње према оштећеној биле усмерене и на повреду интегритета и личног достојанства оштећене, што представља нарочито увредљиво и понижавајуће поступање према жртви те последице које су поводом тога за оштећену настале, интензитет психичких повреда и континуирана патња коју је доживела критичном приликом, а које у заједници у којој живи трају од тада непрекидно, све до данас као и психичке трауме од којих се и данас лечи. Имајући у виду све наведене отежавајуће околности на страни окривљеног суд га је применом чл. 38 и 41 КЗ СРЈ осудио на казну затвора у трајању од 8 године налазећи да ће се изреченом казном затвора у трајању од 8 године у односу на окривљеног постићи сврха кажњавања у смислу чл. 33 КЗ СРЈ односно постићи циљеви како специјалне тако и генералне превенције, те да се на овакав начин изражава адекватна друштвена осуда за учињено кривично дело, јача морал и учвршћују обавезе поштовања закона.

На основу члана 264 став 1 у вези члана 261 ЗКП, суд је обавезао окривљени Вида Лујић Николу да плати трошкове кривичног поступка у износу од 41.494,62 динара, а који трошкови су били нужни и претходно исплаћени из буџета као и да плати трошкове

судског паушала у износу од 15.000,00 динара, у року од 15 (петнаест) дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, при чему је суд висину паушала одмерио имајући у виду како дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка, са једне стране, тако и имовно стање окривљеног, са друге стране.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења и на основу утврђеног чињеничног стања у изреку пресуде, а у односу на диспозитив оптужнице, унео мање измене, не дирајући тиме у идентитет оптужбе, дакле водећи рачуна да се креће у границама оптужног акта и да не прекорачи оптужбу.

Приликом доношења овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Београду, а преко овог суда, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Д-на:

1. Тужилаштву за ратне злочине
2. Окривљеном
3. Браниоцу окривљеног

С у д и ј а,